

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie C · número 287

Comissió d'Economia i Finances

Sessió 10, dimecres 9 de juliol de 2025

Presidència de l'I. Sr. Guillem Mateo Sellas

TAULA DE CONTINGUT

Projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (nomenament de la ponència) 200-00014/15	7
Propostes d'audiència 352-00671/15 a 352-00691/15	8
Projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (nomenament de la ponència) (continuació) 200-00014/15	8
Propostes d'audiència (continuació) 352-00671/15 a 352-00691/15	9
Sol·licituds de compareixença 356-00885/15 a 356-00896/15, 356-00898/15, 356-00899/15, 356-00901/15 i 356-00903/15 a 356-00905/15	9
Compareixença d'una representació de la Intersindical - Confederació Sindical Catalana per a exposar el seu punt de vista sobre el concert econòmic 357-00185/15	10
Compareixences 357-00187/15, 357-00189/15 i 357-00191/15	25

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7992 (sèrie C)
DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 10 de la CEF

La sessió de la Comissió d'Economia i Finances (CEF) s'obre a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix Guillem Mateo Sellas, acompanyat del vicepresident, Joan Canadell i Bruguera, i de la secretària, Lluïsa Llop Fernández. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents Eva Candela López, Ernesto Carrión Sablich, Jordi Riba Colom i Guillem Sánchez Prat, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Agustí Colomines i Companys, Montse Ortiz i Martí i M. Àngels Planas i Crous, pel G. P. de Junts; Joan Ignasi Elena Garcia i Albert Salvadó Fernández, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Míriam Casanova Domènech i Juan Fernández Benítez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Javier Ramírez Gutiérrez, pel G. P. de VOX en Cataluña; David Cid Colomer, pel G. P. Comuns, i Laura Fernández Vega, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Assisteixen a aquesta sessió el secretari general de la Intersindical - Confederació Sindical Catalana, Sergi Perelló Miró; el doctor en ciències econòmiques i empresarials de la Universitat Pompeu Fabra Albert Carreras de Odriozola; el catedràtic d'economia de la Universitat de Barcelona Germà Bel Queralt i l'exsecretària d'Hisenda Marta Espasa.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 200-00014/15). Nomenament de la ponència.

2. Proposta d'audiència en ponència de Xavi Casanovas, en representació de la Plataforma per una Fiscalitat Justa, Ambiental i Solidària, amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres administracions (tram. 352-00671/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la proposta.

3. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de la Cambra de la Propietat Urbana de Barcelona amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00672/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

4. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de Foment del Treball Nacional amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00673/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

5. Proposta d'audiència en ponència d'una representació del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00674/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

6. Proposta d'audiència en ponència d'una representació del Col·legi Oficial de Registradors de la Propietat de Catalunya amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00675/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

7. Proposta d'audiència en ponència d'una representació del Cercle d'Economia amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00676/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

8. Proposta d'audiència en ponència d'una representació del Col·legi d'Administradors de Finques de Barcelona-Lleida amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00677/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

9. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de l'Associació de Promotors de Catalunya amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00678/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

10. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de Som Habitatge - Unió de Propietaris de Catalunya amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00679/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

11. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de l'Associació de Propietaris d'Habitatges contra la Inseguretat Jurídica amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00680/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

12. Proposta d'audiència en ponència de Sergio Nasarre-Aznar, catedràtic de dret civil a la Universitat Rovira i Virgili, amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00681/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta.

13. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de l'Associació Catalana de Municipis amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00682/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta.

14. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de la Federació de Municipis de Catalunya amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00683/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta.

15. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de Foment del Treball Nacional amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00684/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta.

16. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de Pimec amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00685/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta.

17. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de la Cecot amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00686/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta.

18. Proposta d'audiència en ponència d'una representació del Col·legi d'Economistes de Catalunya amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00687/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta.

19. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de la Unió General de Treballadors amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00688/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta.

20. Proposta d'audiència en ponència d'una representació de Comissions Obreres amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00689/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta.

21. Proposta d'audiència en ponència de Carme Trilla Bellart, en representació de la Fundació Hàbitat3, amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00690/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta.

22. Proposta d'audiència en ponència d'una representació del Col·legi d'Agents de la Propietat Immobiliària amb relació al projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 352-00691/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la proposta.

23. Sol·licitud de compareixença d'Iván Armenteros Martínez, membre del grup de recerca El Mediterráneo y la Corona de Aragón en la Edad Media: Historia, Lengua y Cultura, del Consell Superior d'Investigacions Científiques, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre l'evolució econòmica de Catalunya i sobre l'obra Cataluña en la era de las navegaciones. La participación catalana en la primera economía atlántica (tram. 356-00885/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

24. Sol·licitud de compareixença d'Albert Garcia-Espuche, historiador, impulsor i primer director d'El Born Centre de Cultura i Memòria davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre l'evolució econòmica de Catalunya i sobre l'obra Un segle decisiu. Barcelona i Catalunya 1550-1640 (tram. 356-00886/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

25. Sol·licitud de compareixença d'Antoni Simon i Tarrés, catedràtic d'història de la Universitat Autònoma de Barcelona, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre l'evolució econòmica de Catalunya i sobre l'obra Els orígens del miracle econòmic català (tram. 356-00887/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

26. Sol·licitud de compareixença de Joaquim Albareda i Salvadó, catedràtic d'història moderna de la Universitat Pompeu Fabra, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre l'evolució econòmica de Catalunya posterior al 1714 (tram. 356-00888/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

27. Sol·licitud de compareixença de Josep Maria Solé i Sabaté, catedràtic d'història contemporània a la Universitat Autònoma de Barcelona, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre l'economia catalana del segle XX (tram. 356-00889/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

28. Sol·licitud de compareixença de Joan Amorós i Pla, president de Ferrmed, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre l'evolució econòmica de Catalunya i sobre l'obra Catalunya: de les arrels del passat a un futur esplendorós (tram. 356-00890/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

29. Sol·licitud de compareixença de Carme Poveda Martínez, directora d'anàlisi econòmica de la Cambra de Comerç de Barcelona, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre l'evolució econòmica de Catalunya i els indicadors principals de l'economia catalana de les darreres dècades (tram. 356-00891/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

30. Sol·licitud de compareixença de Joan Ramon Rovira, director del Gabinet d'Estudis Econòmics i d'Infraestructures, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre el projecte Catalunya 2030-2040 (tram. 356-00892/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

31. Sol·licitud de compareixença d'Oriol Guixà Arderiu, president de Femcat, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre l'informe Catalunya 2044 (tram. 356-00893/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

32. Sol·licitud de compareixença de Marianna Mazzucato, professora d'economia de la innovació i valor públic a l'Escola Universitària de Londres, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre l'obra El estado emprendedor (tram. 356-00894/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

33. Sol·licitud de compareixença d'Andreu Mas-Colell, exconseller d'Economia i Coneixement, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre les amenaces, els reptes i les oportunitats per al futur

de l'economia catalana (tram. 356-00895/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

34. Sol·licitud de compareixença de Guillem López Casanovas, economista i professor universitari, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre les amenaces, els reptes i les oportunitats per al futur de l'economia catalana (tram. 356-00896/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

35. Sol·licitud de compareixença de Miquel Puig i Raposo, exsecretari d'Afers Econòmics i Fons Europeus, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre les amenaces, els reptes i les oportunitats per al futur de l'economia catalana (tram. 356-00898/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

36. Sol·licitud de compareixença de Teresa Garcia-Milà i Lloveras, directora de la Barcelona Graduate School of Economics, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre les amenaces, els reptes i les oportunitats per al futur de l'economia catalana (tram. 356-00899/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

37. Sol·licitud de compareixença de Xavier Sala i Martín, professor d'economia de la Universitat de Colúmbia, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre les amenaces, els reptes i les oportunitats per al futur de l'economia catalana (tram. 356-00901/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

38. Sol·licitud de compareixença de Sílvia Bach i Vicenç, membre del Comitè Executiu de la Cambra de Comerç de Barcelona, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre les amenaces, els reptes i les oportunitats per al futur de l'economia catalana (tram. 356-00903/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

39. Sol·licitud de compareixença de Flocel Sabaté i Curull davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre l'economia medieval a Catalunya (tram. 356-00904/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

40. Sol·licitud de compareixença de Francesc Roca Rosell, professor de política econòmica de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre les aportacions universals de Catalunya a l'economia (tram. 356-00905/15). Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

41. Compareixença d'una representació de la Intersindical - Confederació Sindical Catalana davant la Comissió d'Economia i Finances per a exposar el seu punt de vista sobre el concert econòmic (tram. 357-00185/15).

42. Compareixença d'Albert Carreras de Odriozola, doctor en ciències econòmiques i empresarials i exsecretari general del Departament d'Economia i Coneixement, davant la Comissió d'Economia i Finances per a exposar el seu punt de vista sobre el concert econòmic (tram. 357-00187/15).

43. Compareixença de Marta Espasa, exsecretària d'Hisenda, davant la Comissió d'Economia i Finances per a exposar el seu punt de vista sobre el concert econòmic (tram. 357-00189/15).

44. Compareixença de Germà Bel i Queralt, catedràtic de la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió d'Economia i Finances per a exposar el seu punt de vista sobre el concert econòmic (tram. 357-00191/15).

El president

Bona tarda a tots i a totes. Obrim la sessió de la Comissió d'Economia i Finances. I començarem, com sempre, amb el primer punt, que seria si hi ha substitucions dels diferents grups parlamentaris.

Joan Canadell i Bruguera

Sí, president. La diputada Ortiz i el diputat Colomines substitueixen el diputat Castellà i el diputat Munell.

El president

Gràcies. *(El president dona la paraula a Jordi Riba Colom.)*

Jordi Riba Colom

El diputat Ernesto Carrión substitueix la Ivana Martínez, i la diputada Eva Candela, la Susana Martínez Heredia.

El president

Gràcies. Alguna altra substitució? *(Pausa.)* Sí?

Javier Ramírez Gutiérrez

Sí, jo substituiré el portaveu, Joan Garriga.

El president

Molt bé. *(El president dona la paraula a Albert Salvadó Fernàndez.)*

Albert Salvadó Fernàndez

Nosaltres potser substituïm el diputat Joan Ignasi Elena.

El president

D'acord. *(El presidentriu.)* En prenem nota, diputat. Molt bé.

Doncs, ja em perdonaran, però hem vist la companya diputada del Partit Popular, Míriam Casanova, que ens deia que venia ara mateix, aquí fora, però no arriba i hauríem de procedir amb l'ordre del dia. Llavors, no sé si esperem un minut o... Què fem, lletrat? *(Veus de fons.)* Sí, no? *(Veus de fons.)* Doncs avancem.

Projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (nomenament de la ponència)

200-00014/15

El primer punt de l'ordre del dia seria el projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives. Hauríem de fer el nomenament de la ponència. Per part del Grup Socialistes i Units per Avançar...

Jordi Riba Colom

Sí, el ponent serà el diputat Guillem Sánchez.

El president

Molt bé, gràcies. Per Junts per Catalunya?

Joan Canadell i Bruguera

El diputat Castellà.

El president

Molt bé. Esquerra Republicana?

Albert Salvadó Fernàndez

Jo mateix.

El president

Molt bé. El Grup dels Comuns?

El president

Jo mateix, el diputat David Cid.

El president

Molt bé. La CUP? (*Laura Fernández Vega aixeca la mà.*) Molt bé. VOX?

Javier Ramírez Gutiérrez

Jo mateix, Javier Ramírez.

El president

Molt bé, gràcies. Ara, quan vingui la companya del Partit Popular, la diputada potser ens dirà qui és. I, als grups que no estan presents, els hi farem saber per escrit que en un termini màxim de quaranta-vuit hores ens haurien de fer saber qui serà el ponent del seu grup parlamentari.

Propostes d'audiència

352-00671/15 a 352-00691/15

Molt bé. Llavors, a continuació hauríem de procedir a les votacions.

I ens han fet saber que hi haurà votació separada d'alguns punts i, per tant, faríem un primer bloc. (*Javier Ramírez Gutiérrez demana per parlar.*) Sí? Digui'm, diputat.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, senyor president. Miri, jo demanaria votació separada dels punts... (*Veus de fons.*) Li dic els punts que necessiten votació separada?

El president

Sí, digui, digui.

Javier Ramírez Gutiérrez

29, 30, 34, 35, 36, 37 i 38.

El president

D'acord. Doncs, amb aquest fet..., hauríem de refer els blocs de votació. Llavors... (*Veus de fons.*) Perfecte; gràcies, lletrat. (*Veus de fons.*)

Projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (nomenament de la ponència) (continuació)

200-00014/15

Abans de procedir, fem un pas enrere. Hola, diputada Casanova... En el punt 1, hem de determinar quins seran els ponents del projecte de llei de mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives. Era per si ens podia dir qui seria per part del seu grup.

(*Míriam Casanova Domènech intervé sense fer ús del micròfon.*)

Míriam Casanova Domènech

(*Veus de fons.*) D'acord, president. Disculpi el retard. I jo mateixa. Gràcies.

El president

Molt bé; moltes gràcies, diputada. Doncs ara... (*Joan Canadell i Bruguera demana per parlar.*) Sí?

Joan Canadell i Bruguera

Perdoni. Aprofitant que ha arribat tard la diputada, canvio; no serà el senyor Castellà, serà el senyor Giró, el diputat Giró.

El president

D'acord, doncs prenem nota del canvi. Gràcies.

Propostes d'audiència (continuació)

352-00671/15 a 352-00691/15

I, per tant, ara, lletrat, votem aquestes... *(Veus de fons.)* D'acord, molt bé.

Arran dels vots diferenciats que ens han demanat diferents grups, ara votariem un primer bloc, que serien els punts 2, 4, 15, 16, 19 i 20. Ho repeteixo, si és el cas: 2, 4, 15, 16, 19 i 20. Seria aquest primer bloc, el que votariem a continuació, d'acord? *(Pausa.)* Molt bé.

En aquest sentit, vots a favor?

Quinze.

Abstencions?

Vots en contra?

D'acord, 1 vot en contra, de VOX en Catalunya.

I ara votariem la resta de punts, del 3 al 22, menys aquests que acabem de votar.

Vots a favor?

Vots en contra?

(Veus de fons.) Espera, espera, que anem molt ràpid.

Vots a favor? *(Pausa.)* Tornem-hi. Vots a favor?

D'acord.

Vots en contra?

Onze.

Per tant, no hi ha cap abstenció.

Sol·licituds de compareixença

356-00885/15 a 356-00896/15, 356-00898/15, 356-00899/15, 356-00901/15 i
356-00903/15 a 356-00905/15

Molt bé. I ara hauriém de votar la resta de les compareixences. Ara procediríem a votar les compareixences entrades, del Grup de Junts per Catalunya, referents a l'evolució econòmica de Catalunya. Que en aquest cas són de la 23 a la 40, si no recordo malament, amb un vot diferenciats demanat pel diputat de VOX. Per tant, el que votariem ara en aquest moment serien els punts 29, 30, 34, 35, 36, 37 i 38, d'acord? *(Pausa.)* És correcte? *(Veus de fons.)* D'acord.

Doncs procediríem a la seva votació.

Vots a favor?

Unanimitat; per tant, acaba aquí la votació.

I del 23 al 40, exceptuant els que acabem d'anomenar, procedim també a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

I, per tant, cap abstenció.

(Les sol·licituds de compareixença són aprovades per 15 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.)

Compareixença d'una representació de la Intersindical - Confederació Sindical Catalana per a exposar el seu punt de vista sobre el concert econòmic

357-00185/15

Molt bé. Doncs, arribats a aquest punt, procediríem ja al punt 41, que és la primera compareixença, de la Intersindical, que l'aniríem a buscar. I, en aquest, cas el president s'abstindrà per posar-se al lloc del grup parlamentari i el vicepresident em substituirà.

La sessió se suspèn a un quart de cinc de la tarda i es reprèn a un quart de cinc i un minut.

El vicepresident

Bé, doncs reprenem la comissió.

Donem la benvinguda al senyor Sergi Perelló, representant de la Intersindical - Confederació Sindical Catalana, per parlar sobre el concert econòmic, donar el seu punt de vista com a sindicat. Té vostè vint minuts d'exposició. (*Veus de fons.*) Quinze? Ah, doncs quinze minuts; si s'ha d'allargar no pateixi, serem flexibles. I després cada grup tindrà cinc minuts per comentar el que vostè hagi dit i fer les preguntes que convingui, i després hi haurà un segon torn de deu minuts, en principi, per poder fer les respostes, i això amb flexibilitat.

Moltes gràcies. Pot començar.

Sergi Perelló Miró (secretari general de la Intersindical - Confederació Sindical Catalana)

D'acord. Gràcies als que m'heu fet comparèixer. Crec que faré menys de quinze minuts; per tant, no pateixin. Faré primer una petita exposició de la situació actual – que segurament ja coneixen –, una petita pinzellada del context global i, després, explicaré per què des de la nostra organització sindical creiem que és necessari tenir un finançament propi de manera integral.

D'acord, dades de 2023, perquè no tenim les d'ara encara. La recaptació en aquest país va ser de 53.500 milions d'euros, que representen un 19,68 per cent de la recaptació total de l'Estat, que va ser de 271.935 milions d'euros.

La distribució dels principals impostos recaptats a Catalunya és..., l'IRPF, 23.200 milions d'euros, el 19,3 per cent del total estatal; l'IVA, que són 18.571 milions d'euros, un vint-i-dos per cent del total estatal, i l'impost de societats, que són 7.303 milions d'euros, un 20,8 per cent del total estatal.

És important destacar que, tot i que Catalunya representa aproximadament un setze per cent de la població de l'Estat, la seva aportació a la recaptació tributària és superior al dinou per cent, reflectint el pes econòmic que tenim el Principal al conjunt de l'Estat. La Generalitat de Catalunya només recapta directament un petit percentatge dels impostos que es paguen a Catalunya. La gran majoria són recaptats per l'Agència Estatal d'Administració Tributària i després es redistribueixen parcialment mitjançant el sistema de finançament econòmic.

Dels 53.500 milions d'euros recaptats, la Generalitat en gestiona uns 5.000, un nou per cent del total; l'Estat, per tant, gestiona, a 2023, 48.500 milions d'euros, un noranta-u per cent. L'Estat retorna una part dels diners a Catalunya a través d'un sistema de finançament caducat des de 2014, encara que la llei requereixi que es renovi cada cinc anys. I la Generalitat només té competències per recaptar l'impost de successions i donacions, l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, l'impost sobre el patrimoni i algunes taxes pròpies, com les del turisme, begudes ensucrades, emissions de CO2, etcètera.

La capacitat legislativa, al nostre parer, de la Generalitat –i crec que és bastant objectiu– és limitadíssima, per no qualificar-la directament d'irrisòria. No només no pot tocar l'IVA ni tampoc l'impost de societats, sinó que sobre la part de l'IRPF ce-

dida per l'Estat només pot modificar-ne els trams i regular les deduccions, o, en el cas de l'impost del patrimoni, pot modificar el mínim exempt i els tipus impositius.

Crec que també, per parlar de finançament, hem de fer una mica d'anàlisi global. Per nosaltres la victoriosa contrarevolució neoliberal de Thatcher i Reagan està actualment mutant. És aquella contrarevolució que volia reduir l'Estat a la mínima expressió, qüestionar les regulacions i la intervenció pública, i, en definitiva, privatitzar tant com fos possible la vida en si mateixa. Una teoria que ha fet apologia de l'individualisme més egoista en nom d'una falsa llibertat personal. I tot per acabar amb l'estat del benestar creat després de la Segona Guerra Mundial. Ja no hi havia el perill soviètic, hi havia marge per arribar a la fi de la història de Francis Fukuyama. Per ells era l'oportunitat d'or per acumular més riquesa en menys mans i acabar amb els drets socials i laborals, i ja, de passada, amb qualsevol expressió que s'hi oposés i que reforçés la democràcia amb un repartiment més equànim de la riquesa.

I hi hem acabat arribant. Per exemple, veiem com la capacitat adquisitiva dels treballadors està congelada en un frigorífic de l'any 2000, mentre que els preus dels productes de consum i l'habitatge sí que viuen al 2025 o fins i tot al futur. I la prova és que els beneficis de les grans empreses són cada cop més exagerats. Ha estat i és, des de fa pràcticament vint-i-cinc anys, una transferència directa de rendes del treball al capital mai vista.

I aquest credo continua vigent com a *mainstream*, però se n'ha instal·lat un de pitjor especialment davant les multicrisis globals que estem patint, i en especial la climàtica, on s'ha decidit que no ens podem salvar tots i que qui s'ha de salvar només sigui una minoria. Aquesta teoria la veiem cada dia en tot l'odi que s'ha instal·lat a tots els àmbits per tal de crear societats on l'exclusió i, per tant, la precarietat es normalitzin, en lloc d'un plantejament basat en la inclusió i el benestar col·lectiu.

Però també, al nostre parer, hi ha un altre element en tot aquest context que apunta cap a una revisió de les polítiques econòmiques fins fa poc considerades immutables i que pot ser una petita finestra d'oportunitat per reforçar les polítiques públiques en favor de la majoria, i per això és important que parlem de finançament propi, com després explicaré.

Deia que hi ha indicadors del propi sistema que van en direcció contrària al desmantellament de la intervenció pública i on l'Estat intervé en l'economia, com, per exemple, l'emissió comuna de deute al mercat internacional per part de la Unió Europea arran de la covid, l'entrada a l'accionariat d'empreses que es consideren estratègiques per evitar que caiguin en mans del capital estranger, la creació dels mateixos fons Next Generation amb la injecció de quantitats ingents de diners públics per potenciar sectors industrials diversos i així tallar la dependència exterior, o l'articulació de mecanismes per protegir els llocs de treball, com ho van ser els ERTO.

No entro en la valoració d'aquestes mesures, perquè poden ser controvertides o hi podem estar més a favor o més en contra, sinó en que per nosaltres significa una esclatxa al qüestionament continuat de la intervenció de l'Estat en l'economia.

Per tant, en aquest nou context..., és un nou context que no avala el *laissez faire*, *laissez passer*, i s'hauria de poder aprofitar globalment i al nostre país. El problema potser, veient les notícies últimament, és que aquesta participació activa dels estats en l'economia pot acabar sent un escut militar i no un escut social que garanteixi els drets col·lectius i n'aconsegueixi de nous.

I per què creiem que ens cal un finançament integral propi? Primer, perquè Catalunya necessita més recursos per atendre els reptes socials que s'obren, com són els canvis demogràfics, el creixement vegetatiu negatiu, la crisi climàtica o la necessitat d'una reconfiguració del model econòmic i productiu, un model productiu que ha de ser diversificat, que no posi tots els ous a la cistella del turisme i abandoni el nefast camí de l'especulació immobiliària.

Dos, perquè Catalunya pateix un dèficit estructural que ha esdevingut insostenible per encarar els reptes de futur, com, per exemple, el sistema de transport públic o les polítiques públiques d'habitatge.

Tres, perquè Catalunya ha de gaudir d'independència fiscal; hi tenim dret, perquè som una nació. Recaptar tots els impostos pot permetre planificar polítiques econòmiques i socials pròpies i, per tant, ajustades a les necessitats del país.

I perquè és l'única muralla efectiva contra l'ascens de l'extrema dreta i de totes les polítiques que malden per esberlar la protecció social i la seguretat social, per evitar fer una societat més pobra i menys lliure i, per tant, per articular polítiques socials potents que enforteixin els pilars bàsics de l'anomenat «estat del benestar».

Per nosaltres, què pot implicar un finançament propi? Primer, més recursos per afrontar la inversió pública, més autonomia política per poder fixar les prioritats d'inversió i dissenyar polítiques socials pròpies, polítiques que han de tenir com a premissa central la igualtat, o sigui, apuntalar l'espina dorsal dels serveis públics: la sanitat, l'educació o la llei de la dependència, i també el transport ferroviari i l'habitatge. I ens ha de servir per potenciar un canvi de model productiu, per una reindustrialització que sigui sostenible i útil per al conjunt de la població, però també per modernitzar i dignificar el sector serveis, que representa el vuitanta per cent de la nostra economia. També ens ha de servir per bastir una banca pública; els instruments ja hi són, tenim l'ICF. I ens permetria potenciar sectors estratègics a través de facilitar crèdit assequible, intervenir en situacions de crisi per reconduir l'economia i no estar sotmesos a la rendibilitat de la banca privada.

Però tenir més recursos no és garantia de res, perquè es poden dilapidar en polítiques que beneficien una minoria i no reduir la desigualtat. Per tant, és bo preguntar-nos –i aniré acabant– per a què volem més recursos, o sigui, interrogar-nos sobre quines polítiques públiques volem executar. Nosaltres no volem més recursos per replicar les polítiques que ens han conduït a la situació actual. Volem recursos per incentivar la recerca i la innovació en indústria, serveis i sector primari al servei del país, on es dignifiquin també les feines de milers de persones, com, per exemple, les que cuiden la gent gran i les fan treballadors i treballadores migrades per una misèria.

Per això és inacceptable promoure models com el Hard Rock o projectar el país com un mer escenari d'espectacles, com és el cas de la copa Amèrica, perquè ni aporten valor afegit ni generen feines de qualitat. Volem recursos per aportar el nostre granet a la lluita contra el canvi climàtic i la crisi hídrica, i no per faltar el negacionisme climàtic amb l'ampliació de l'aeroport i per continuar promovent la irresponsable cultura econòmica del *pelotazo* i el diner fàcil.

Tots hem vist quines han sigut les temperatures aquest mes de juny. I volem, per tant, recursos per diversificar l'economia, per excel·lir en recerca, per reforçar el comerç de barri, per arrelar la pagesia i incorporar noves generacions que vagin a treballar fora, per enfortir la vehicularitat de la llengua catalana com a element de cohesió social. I, per tant, no volem recursos per inundar el país de més turistes que gentrifiquen les nostres ciutats.

Volem més recursos per construir un estat social robust, que garanteixi el màxim de benestar per a la ciutadania, que posi en primer terme les persones i no els beneficis privats, amb salaris dignes per a tothom, amb habitatge digne per a tothom, amb trens dignes per a tothom, amb el talent que hem format a l'educació pública del nostre país quedant-se i no marxant; amb una sanitat pública que excel·leixi per la proximitat, la prevenció, la universalització de l'assistència i els tractaments, i, sobretot, dignificant la vida dels nous catalans i catalanes que han de formar part d'aquest projecte de país.

En resum, nosaltres, com a sindicat, sempre hem reclamat un marc propi de relacions socials i laborals per poder establir, per exemple, un salari mínim o una reducció de la jornada laboral al nostre context econòmic i social, i amb la premissa sobretot, sempre, de millorar la vida de la majoria de la gent. I, per tant, els reptes de

futur que ha d'encarar Catalunya exigeixen disposar de majors recursos econòmics per garantir i guanyar drets socials, per revertir el model econòmic actual i perquè, com a poble viu, tenim dret a les màximes quotes de sobirania, sigui política, sigui econòmica o sigui social, perquè més sobirania és poder viure millor.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Bé, doncs moltes gràcies, senyor Perelló. S'ha ajustat perfectament i encara li ha sobrat, com ha dit vostè, una mica de temps. Ara donarem pas a les intervencions dels grups parlamentaris. Començarem pel grup proponent, que és Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada Planas, endavant.

M. Àngels Planas i Crous

Moltes gràcies, president. Bé, molt bon dia al compareixent, en aquest cas en Sergi. És especialment rellevant escoltar la veu d'un sindicat nacional català que, de manera valenta, incorpora el concert econòmic en el seu ideari. I això ens demostra que la reivindicació d'un finançament just no és només una qüestió política, sinó que també és social i és laboral. És una aposta valenta i també una aposta que pensem que és necessària.

Nosaltres, des de Junts per Catalunya, compartim aquesta visió: sense sobirania fiscal Catalunya no pot desenvolupar les polítiques laborals i socials a l'altura de les necessitats dels nostres treballadors i treballadores. Estem a portes d'una reunió bilateral entre l'Estat i la Generalitat on, pel que sembla, només es planteja una mínima cessió de la recaptació del IRPF; una proposta clarament que pensem nosaltres que és insuficient, que no respon a l'espoli fiscal que pateix Catalunya.

Perquè si avui parlem de concert econòmic no és només perquè sigui una reivindicació històrica de catalanisme polític, és perquè pensem que és imprescindible per garantir el benestar dels treballadors i de les treballadores de Catalunya. I per què? Doncs perquè sense sobirania fiscal no hi ha polítiques laborals ambicioses, sense sobirania fiscal no hi ha serveis públics de qualitat ni inversions estratègiques ni tampoc infraestructures modernes. Tampoc..., sense sobirania fiscal Catalunya estaria condemnada a ser una gestora amb les mans lligades.

I els treballadors catalans pensem que pateixen un doble greuge. Primer, aporten molt més del que reben i han de suportar unes condicions laborals i socials marcades per un infrafinançament crònic. I, per una altra banda, sense el dèficit fiscal, amb un concert econòmic, Catalunya podria rebaixar aquests impostos, com l'IRPF, com passa, per exemple, en el País Basc o altres comunitats autònomes, com Madrid o d'altres. I què vol dir això? Doncs que si les empreses tinguessin menys càrrega fiscal, també les empreses catalanes podrien pagar millors salaris als seus treballadors; si es paguen menys impostos, es poden pagar millors salaris.

I, per tant, des de l'òptica d'algú que defensa els salaris dels treballadors, com és que Catalunya no té salaris més bons; si ens fem aquesta pregunta..., perquè els empresaris no poden pagar millors salaris perquè paguen més impostos que altres comunitats. Amb una política fiscal adequada... Vostè estaria d'acord, jo entenc, que a Catalunya, si tinguéssim el concert econòmic, podríem abaixar la fiscalitat i fins i tot les cotitzacions socials i podríem pagar millors salaris.

El dèficit fiscal que patim avui ja està per sobre d'aquests 22.000 milions d'euros anuals i, per tant, té conseqüències concretes. Vol dir menys recursos per a la sanitat, per a educació, per a la recerca, per a habitatge, per a dependència o per a altres polítiques com les d'ocupació. I, llavors, nosaltres ens preguntem a què hem de renunciar. Renunciem a la sanitat pública, perquè no es col·lapsi? A aconseguir una educació pública que arribi a nivell dels països capdavanters d'Europa? Renunciem a un habitatge digne per als joves o a invertir i innovar per competir en el món? Bé, la resposta nosaltres la tenim molt clara: pensem que no podem seguir renunciant a res de tot això, i només amb un concert econòmic podem abordar-ho amb garanties.

Vostè ha parlat de diversificar l'economia. Jo sí que li voldria recordar que el model productiu, pel que fa al turisme..., en depèn un dotze per cent, i el vuitanta-vuit per cent són altres cistelles.

Bé, nosaltres des de Junts ens posem a disposició per treballar colze a colze amb tots aquells que, com vostès, enteneu que el concert econòmic no és només una eina de país, sinó també una eina de justícia social. No acceptarem imitacions, no acceptarem aquests paranys disfressats de pactes, que és el que es pretén fer ara. Volem un concert econòmic de veritat i volem poder decidir per poder avançar i també per poder garantir els drets.

Catalunya no pot esperar més, jo crec que el temps ens juga a la contra. Cada dia que mantenim aquest model Catalunya perd recursos, perd drets, però també perd el futur. I per això valorem profundament, en aquest cas, que la Intersindical engegui aquesta..., bé, entengui que aquesta no és només una batalla per a les institucions, sinó també una lluita sindical i social.

Jo, per acabar, voldria fer-li dues preguntes molt ràpides. Compartim la preocupació per l'acord que no implica sobirania fiscal real ni trenca amb l'origen de la LOFCA, i nosaltres preguntem si és l'hora de traçar una estratègia conjunta i si hi esteu disposats.

I, per últim, voldríem saber com valoreu aquest concert singular que se n'està parlant en el pacte entre Esquerra i PSC, i si considereu que respon a les necessitats reals del país o si, com nosaltres, el veieu com un acord insuficient i continuista.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputada Planas. Ara és el torn..., per ordre de major a menor, i, finalment, el grup que dona suport al Govern. I, per tant, li tocaria al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Senyor Albert Salvadó, quan vulgui.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, vicepresident. Agraïxo al senyor Sergi Perelló, el secretari general de la Intersindical, la compareixença i li dono la benvinguda en esta comissió. De fet, trobem molt pertinent i encertada esta compareixença perquè, al cap i a la fi, quan parlem de finançament, de concert, de dèficit, del que estem parlant també és del benestar de la classe treballadora i de la nostra ciutadania, i de com esta llosa dificulta que la Generalitat pugui complir amb les seues obligacions cap a la ciutadania.

Saben vostès que esta legislatura Esquerra Republicana estem treballant per assolir un nou sistema de finançament. Hem decidit pujar paret, i pujar paret sempre és més complicat que tombar-la. Encara avui en esta cambra hi ha massa gent que nega l'impacte del dèficit fiscal en el benestar de la ciutadania. Per fer-ne pedagogia, la Fundació Josep Irla ha publicat un monogràfic específic de la revista *Eines* sobre finançament. I aquí hi ha un article d'en Josep Reyner, president de la Comissió d'Economia Catalana del Col·legi d'Economistes de Catalunya, que descriu l'impacte del dèficit fiscal sobre el benestar de la ciutadania de Catalunya.

Un dèficit fiscal que porta més de trenta-quatre anys en una mitjana entre el vuit i el sis per cent del PIB, segons quin és el mètode de càlcul, i este fet ja és inaudít per si mateix. Una comparativa: Alberta, la província més rica del Canadà, amb una renda *per capita* de més d'un quaranta-dos per cent superior a la mitjana, té un dèficit fiscal del quatre per cent. Catalunya, amb una renda *per capita* d'un catorze per cent superior a la mitjana espanyola, té un dèficit fiscal del vuit per cent. Un exemple ben clar és la correlació entre dèficit fiscal i renda disponible, i aquí la correlació és clara: les comunitats amb majors dèficits clarament tenen una renda per sota de la mitjana, mentre que aquelles millor finançades, especialment les forals, presenten una renda *per capita* per sobre de la mitjana.

Esta situació es repeteix si comparem la despesa en serveis públics fonamentals per habitant amb els diners que es reben del model de finançament. I podem obser-

var que la immensa majoria de comunitats autònomes –Madrid n'és clarament una excepció– gasten en serveis públics menys que allò que reben de finançament. De fet, Catalunya en gasta una mica més, en proporció al que rep.

Per tant, estes dades desmentixen dos mites importants. El primer, el suposat dispendi de Catalunya en polítiques com exteriors o la política lingüística en detriment dels serveis públics. I és que Catalunya gasta en sanitat, en educació o en protecció social una proporció als diners rebuts pel sistema de finançament i una mica més. I el segon mite desmentit: que l'actual sistema de finançament acaba sent especialment redistributiu o just, com dèiem. El contrast més clar està entre Catalunya i Madrid: uns, fent un esforç per uns serveis públics dignes més enllà del que el sistema de finançament els hi permet, i els altres, abandonant allò públic per sota del marge de maniobra que els dona el sistema de finançament. En definitiva, el dilema que ja hem definit algun cop entre ayusisme i republicanisme, o un model que deixa enrere els més dèbils o un model que aposta per la solidaritat comuna per no deixar ningú enrere.

I el que és paradoxal és que l'actual sistema de finançament afavorix clarament l'estratègia de Madrid abans que la catalana. Si el que vols és rebaixar impostos i abandonar els serveis públics, el sistema de finançament no és cap obstacle; fins i tot amb l'efecte capitalitat hi dona un cop de mà. Ara bé, si el que vols és garantir el benestar de la ciutadania, el sistema de finançament és un obstacle important, perquè limita de forma clara els recursos disponibles per a fer-ho. Un exemple més que evident és la correlació entre finançament *per capita* i l'índex de progrés social de la Comissió Europea. És a dir, el que determina el nostre progrés social no és el PIB disponible, sinó el finançament públic disponible, i este està limitat per un dèficit fiscal que representa un vuit per cent.

Acabo. No li faré cap pregunta perquè estem plenament d'acord amb l'exposició que ha fet, i és evident que un sistema de finançament just sobre la ciutadania té efectes importants sobre la capacitat de planificar infraestructures, sobre la capacitat de planificar política impositiva, sobre la classe treballadora, sobre la renda del capital i molts altres aspectes que..., considerem que és imprescindible que Catalunya vagi guanyant de manera immediata sobirania en este sentit.

Res més. Acabo tornant-li a agrair la seua compareixença. I a disposar per aconseguir lo que segurament és un objectiu compartit, que és disposar d'un concert econòmic i un sistema fiscal solidari per a Catalunya.

El vicepresident

Bé; gràcies, diputat Salvadó. Ara és el torn del partit de VOX, i té la paraula... (*Veus de fons.*) No? Ah, no, PP –perdó. (*Veus de fons.*) PP, sí, sí. Té la paraula la diputada Míriam Casanova –disculpi.

Míriam Casanova Domènech

Molt bé; gràcies, vicepresident. Bé, abans de tot, voldria agrair al senyor Perelló que, en nom de la Intersindical, estigui avui aquí, a la Comissió d'Economia i Finances del Parlament, per donar-nos la seva visió sobre el finançament autonòmic i el concert econòmic. Nosaltres, des del Partit Popular..., el nostre punt de partida, la nostra premissa, és que només podem fer una anàlisi rigorosa del finançament autonòmic si al mateix temps ho incloem i ho comparem també amb els impostos i les despeses i inversions del sector públic, perquè al final el finançament és una part dels ingressos del pressupost, una part gran, perquè és un seixanta per cent, però al final aquí hi juguen tots els elements.

Llavors, en aquest sentit, jo li voldria fer cinc preguntes, tenint en compte que li preguntaré tant sobre el finançament com el concert econòmic però també sobre inversions, impostos, despeses corrents.

Llavors, la primera és referent al finançament, i és si creu que es podria revisar el finançament de totes les comunitats autònomes de règim comú per garantir una des-

pesa estable en els serveis públics fonamentals de les comunitats autònomes i, a més a més, tenint en compte els costos de prestació de servei que hi pugui haver a cada comunitat autònoma, o si creu que només es podria fer per Catalunya. Creu que podríem fer aquest esforç per tot el conjunt de comunitats autònomes de règim comú? Aquesta és, en definitiva, la pregunta, i no només per Catalunya en aquest sentit, eh?, per garantir una despesa suficient i estable per prestar els serveis fonamentals. De fet, dit d'una altra manera, en les pròpies paraules de la consellera Alícia Romero..., ella parlava d'un model de finançament «singular generalitzable»; per tant, la pregunta va una mica per aquí.

I també si es podria donar el cas que millorés, no?, que millorés al final el finançament de totes les comunitats; d'alguna manera, que la mitjana pugui, del finançament de totes les comunitats autònomes de règim comú.

Bé, aquests dies ja se'n parla, de que possiblement la setmana que ve s'anunciarà el traspàs de la gestió d'una part o de gran part de l'IRPF de cara al 2026. Llavors, la pregunta que ens fem és –segona pregunta– què guanyarem els catalans i catalanes pel fet de pagar els impostos a l'Agència Tributària catalana en comptes –en aquest cas, l'IRPF– de a l'Agència Estatal d'Administració Tributària. De què serveix, en definitiva, que la Generalitat adquireixi aquesta competència en gestió tributària si hi ha un acord d'investidura del Govern amb Esquerra Republicana i amb els Comuns per no deflactar ni abaixar l'IRPF ni per a classes mitjanes ni mitjanes baixes, mantenir l'impost de successions, mantenir l'impost sobre el patrimoni? És a dir, no abaixar cap impost de manera generalitzable.

Algú podria dir: «Doncs potser el que obtindrem és millors serveis públics per part de la Generalitat.» Clar, però... Demà, per exemple, tenim Comissió de Sindicatura de Comptes, i justament ens venen a parlar d'uns serveis, en aquest cas hospitalaris, però en tots ells arribem a la mateixa conclusió, i és que tots els serveis públics, encara que siguin fonamentals, poden millorar en termes d'eficàcia, d'eficiència i de bona governança. I el cas de la salut és el que més ens xoca, perquè és un servei fonamental i és el que, just abans de la covid, s'hi destinaven en el pressupost 8.000 milions d'euros i avui en dia s'hi destinen 16.000 milions d'euros. I ens trobem que tenim els mateixos problemes, o més o menys similars, perquè seguim amb les mateixes llistes d'espera per ser atesos pel metge especialista, per a intervencions quirúrgiques...

Clar, i si això ho generalitzem –i ja me'n vaig a la tercera pregunta– i parlem en general de les despeses corrents, quan mirem les dades del consolidat, del grup Generalitat, veiem que és molt elevat, el conjunt de despeses corrents. Estem parlant de 45.000 milions d'euros. La pregunta és: vostè creu que sempre respon a criteris d'eficàcia, d'eficiència i de bona governança, tot aquest encadellat de despeses per part de tot aquest gran organisme que és el grup Generalitat, que inclou 503 entitats?

La quarta pregunta, ja que parlava ara de despeses corrents, fa referència a les inversions. També sabem que per acord d'investidura entre el Govern i Esquerra Republicana es pretén crear un consorci per a la gestió de les inversions de l'Administració central a Catalunya, i això al Partit Popular ens fa pensar en les pròpies inversions que van a càrrec dels pressupostos de la Generalitat. Vostè sap quines inversions ha executat el sector públic de la Generalitat l'any passat o fa dos anys o fa tres anys? Nosaltres no les sabem. No les sabem perquè el Govern... *(Veus de fons.)* Ja ha acabat? *(L'oradora riu.)*

Bé, doncs ho deixaria aquí –perdoni, eh?

El vicepresident

Gràcies, diputada. Només l'he mirat, eh?, però, ja que vostè s'ha prestat a acabar, deixem-ho aquí. Ara seria el torn, ara sí, del partit de VOX. Té la paraula el senyor Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor vicepresidente. Escuchando las intervenciones del ponente, el señor Perelló, y las diferentes intervenciones, yo creo que los señores de Junts se lo tienen que mirar, se lo tienen que hacer mirar. O sea, que recurran a un sindicato de extrema izquierda radical para intentar apuntalar un supuesto..., o una falsa financiación singular me preocupa, me preocupa porque... A lo mejor deberían ustedes escuchar más a sus propios gurús. Yo no sé dónde ha quedado aquella Convergència de Mas-Colell, no sé dónde ha quedado, pero evidentemente no podría suscribir ni una sola palabra de lo que ha presentado este señor.

Mire, hoy no se ha presentado una posición sindical. Hoy se ha presentado una posición política, una posición de extrema izquierda radical, un brazo más ejecutor del separatismo en Cataluña. Hay muchas asociaciones y muchos sindicatos que se dedican a eso, no a defender a los trabajadores, sino únicamente a defender su modelo político. Habla de 52.000 millones de recaudación; no da ni un solo dato..., no dice ni a dónde va ese dinero ni cómo se recauda ni en qué conceptos. Ha hecho una división que no cuadra. En fin, no voy a entrar en eso.

En lo que sí que voy a entrar es en lo siguiente. Mire, cuando un sindicato en Cataluña..., que hay millones de personas trabajando, colaborando, cotizando y pagando impuestos, y ustedes solo representan a cuatro mil quinientos afiliados, pues quizás ustedes tienen un problema. Tienen un problema ¿por qué? Porque en vez de dedicarse a defender los intereses de los trabajadores, ustedes se han dedicado, por ejemplo, a defender, a gestionar y a promocionar las cloacas de Esquerra, y solo hay que leer la prensa y los movimientos y los carteles en que a ustedes también les involucren. ¿Por qué? Porque ustedes son un brazo ejecutor más de esta política separatista. Por tanto, usted aquí hoy ha venido a eso, a ser un activista más del separatismo.

Usted ha dicho cosas aquí que hoy me han preocupado. Dice: «No, es que la Generalitat no puede tocar el IVA.» Hombre, solo faltaría. ¿Cuál es su propuesta? ¿El treinta por ciento del IVA? Porque, de verdad, yo, escuchar citar a Thatcher o a Reagan ante el Gobierno más intervencionista de la democracia que tenemos de la Generalitat de Catalunya y de Pedro Sánchez..., que usted hable de un modelo ultraliberal que no se aplica en España... Usted, no sé dónde vive. De verdad, no sé dónde vive. Debe vivir en esa utopía onírica que usted busca..., únicamente hacerse pequeño en la Cataluña de no sé bien bien qué.

Pero, mire, usted dice que quiere más recursos. ¿Más recursos para qué? ¿Para aumentar la sanidad en Cataluña? ¿Para mejorar las infraestructuras? ¿Para mejorar los servicios públicos? ¿Para mejorar la vida de los catalanes? ¿O únicamente para seguir con su senda rupturista y golpista? Porque usted no sirve para otra cosa. Porque usted viene aquí a destruir toda la economía catalana: en contra del Hard Rock, en contra de la copa América...

El vicepresidente

Diputat, jo li demano una certa moderació i cortesia parlamentària. Que entre nosaltres a vegades ens ataquem és lògic, però aquest senyor ha vingut a comparèixer, a donar la seva opinió. Vostè pot valorar, però sobretot pot fer preguntes... (*Veus de fons.*) Sí, li donarem el temps que calgui, però, si us plau, li demano una mica de contenció i respecte. Gràcies.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor vicepresidente. En cortesía parlamentaria y por el decoro parlamentario voy a seguir estrictamente con mi intervención en uso de mi libertad de expresión.

Mire, usted, señor Perelló, ha atacado toda la economía catalana y el intento de supervivencia de la economía catalana. Está en contra del Hard Rock, en contra de la copa América, en contra del turismo, aplicando una turismofobia que es preocupante en nuestra región. Entonces, yo la pregunta que le hago es: ¿usted, qué alterna-

tiva nos presenta? Es decir, ¿usted lo que pretende es un sistema singular económico que pase por qué? ¿Por que otros puntos de España sean más solidarios con Cataluña? Porque, evidentemente, con su modelo económico trabajar en Cataluña va a ser imposible e inviable. Luego, evidentemente, ¿cómo se va a mantener todo eso? Doce por ciento del PIB, supone el turismo. Ustedes lo quieren destruir, lo quieren atacar; ¿qué alternativa van a presentar?

Y, por último –y seré breve, es que me va a sobrar hasta tiempo–, mire, con su modelo... Yo soy de una provincia, de Tarragona, que está rozando casi el trece por ciento de paro. Es una provincia que le faltan muchas infraestructuras, que tenemos una gran crisis económica, que tenemos una falta de inversión pública. Ahora estamos sufriendo uno de los mayores ataques en Terres de l'Ebre, que aprovecho para dar mi máximo ánimo, refuerzo y apoyo a los vecinos y a las fuerzas y cuerpos del Estado, que están intentando contener las llamas. Y decirle lo siguiente, y es que, con su modelo, Tarragona estaría aún más abandonada de lo que está. Porque, evidentemente, el superávit económico que supone la provincia de Barcelona, ¿qué supondría? En Tarragona recibimos más de lo que aportamos. ¿A usted ese argumento para qué le vale? ¿Para quién? ¿Cómo? ¿Para la provincia de Lleida o de Gerona o Tarragona? ¿Con relación a Barcelona, por ejemplo? Lo digo porque su modelo y su explicación los he querido trasladar al ejemplo catalán. Y, por tanto, me gustaría que usted resolviera eso.

Y, por último, los señores de Junts –ahora les contesto a los señores de Junts, porque ya que el vicepresidente me ha abierto la veda–..., dice que no se puede renunciar a nada; sí, a lo único que se debe renunciar es a la basura separatista.

Muchas gracias.

El vicepresident

Bé, és el torn ara, per ordre, del diputat dels Comuns, el senyor Cid. Endavant, si us plau.

David Cid Colomer

Sí, moltes gràcies. En primer lloc, òbviament, agrair la seva intervenció. Segurament tenim matisos, tenim segurament accents, però compartim jo diria les dues premisses. La primera és que Catalunya necessita més recursos a partir d'un nou sistema de finançament. Nosaltres defensem un nou sistema de finançament singular que permeti, evidentment, finançar sobretot els serveis públics, i vostè també hi feia referència, perquè ara escoltàvem... Per exemple, es parla de com en situacions molt dramàtiques o d'emergència, per exemple, com les que hem viscut a Terres de l'Ebre, hem de fer-hi front. La gent es pensa que els bombers i els cossos d'emergència es paguen amb l'aire, i es paguen amb recursos públics, que bàsicament vol dir, per una banda, evidentment, sí, millor sistema de finançament, però, d'altra banda, també amb impostos i amb impostos justos, que el seu model ja sabem quin és.

I, a més a més, també els hi dic..., és a dir, l'economia catalana, segons vostès, que és un infern fiscal... Per cert, els hi recomanaria algunes vegades, senyors de Junts, que revisin l'hemeroteca, perquè aquesta frase no és meva. Hi va haver un conseller d'Economia que va dir: «Catalunya no és un infern fiscal, però vull que sigui un infern per als defraudadors.» Saben de qui és, aquesta frase? Del senyor Giró, del seu conseller d'Economia. Ho dic perquè el senyor Canadell se la pot apuntar, perquè moltes vegades... Parlen vostès com si aquí, no ho sé, estiguéssim en un infern fiscal, però ja els hi dic que el seu conseller d'Economia –per cert, amb qui jo vaig tindre també la sort d'arribar a molts acords, també en matèria fiscal–, en aquest cas, no comparteix la seva anàlisi.

Per tant, evidentment, nou sistema de finançament, un acord del sistema de finançament singular. I esperem que hi hagi avenços també aquest dilluns, que crec que és el que necessitem, que Catalunya tingui avenços i victòries. I, finalment, també, evidentment, que tinguem un sistema de finançament just.

I, sí, una discussió sobre el model de país –i això també ho comparteixo– on no posem tots els ous en la mateixa cistella. Vostès sempre parlen de que cal protegir la indústria catalana, que cal evidentment –i parlo, en aquest cas, per la dreta– apostar per diversificar l'economia catalana, però a l'hora de la veritat vostès només són els de la guitarra del Hard Rock al Camp de Tarragona, és que no surten d'aquí. I, si no, ja m'explicaran vostès per què estan en contra, per exemple, de la fàbrica de bateries al Camp de Tarragona, de Mont-roig del Camp. Hi estan en contra, vostès hi voten en contra, per exemple, quan arriben aquestes votacions al municipi.

I, finalment, només acabo. Jo celebros la celebrada epifania que tenia la diputada, en aquest cas, de Junts per Catalunya sobre el concert econòmic. Estaria bé que, sent el partit que més anys ha governat Catalunya –pràcticament..., no sé si vostès han estat a govern jo diria..., no ho sé, al voltant de trenta anys, des de que hem tingut la democràcia–, ens expliquessin per què no ho han fet. Si són tan bons vostès, si en saben tant, si són els de les jugades mestres, si vostès ho fan tot tan bé, perquè en comptes de..., no ho sé, els dels *pufos*, que ja els hi vaig explicar un dia, per exemple, les privatitzacions com a Aigües Ter-Llobregat... Saben el que realment ens costa diners als catalans i catalanes? Són els seus *pufos* quan gestionen vostès; 365 milions d'euros més 95 milions, que, mirin, casualitat, se'ls ha endut també Acciona. Ara que està tan de moda Acciona..., doncs 400 milions d'euros li hem pagat a Acciona per no fer re, per obra i gràcia de les polítiques de Junts per Catalunya.

M'agradaria que ens expliquessin per què, si vostès són tan bons i gestionen tan bé, doncs, durant trenta anys que vostès han tingut, en aquest cas, el Govern de la Generalitat..., per què no hem aconseguit el concert econòmic. Si m'ho expliquen algun dia, també podrem aprendre d'aquesta gran capacitat de gestió que tenen vostès i com ho fan tan bé quan governen la Generalitat.

El vicepresident

Bé; moltes gràcies, diputat Cid. Ara és el torn de la CUP. Té la paraula senyora Laure Vega, endavant.

Laura Fernández Vega

Moltes gràcies al Sergi Perelló, el compareixent. Nosaltres compartim el que s'ha vingut a dir aquí, i ho compartim perquè evidentment que estem a favor i treballlem perquè hi hagi una sobirania completa a Catalunya, i això passa també per la sobirania fiscal. Creiem, però, que s'han fet aquí afirmacions que no són certes i que és important que ho puguem col·locar.

Per exemple, la idea de que si els salaris no pugen seria perquè..., per una mena de pressió fiscal. Agafem algun cas, com, per exemple, un que crec que agrada bastant, que és el de les energètiques. Bé, doncs, FecsaEndesa, aquella empresa que amenaçava amb talls de llum milers de ciutadans de cinquanta municipis catalans i que després amenaçava amb talls de llum durant la covid –aquesta és la solidaritat de les grans empreses–, va repartir 5.500 milions de dividendes i, en canvi, mai no hi ha hagut una pujada, en cap cas, dels salaris. És a dir, no pensar o no saber entendre que l'augment en molts casos de la productivitat i no dels salaris reals és, precisament, el que produeix aquests beneficis, als que anomenem «plusvàlua relativa»... Ho dic perquè la resta sí que és aquest populisme de què moltíssimes vegades se'ns intenta acusar als que el que defensem és que els impostos tenen diferents objectius, en els que entraré després.

Tota aquesta idea de l'infern fiscal és la mateixa que és incapaç d'entendre que, com denunciava Bloomberg, els conductors d'Uber, per exemple, que és un dels models cap als que acabem avançant, per maximitzar el seu temps acabaven dormint als cotxes a pàrquings de supermercats, a aeroports de les ciutats més cares, per poder aprofitar aquelles tarifes més cares que es desenvolupen aquí, i tenien unes jornades que començaven portant al seu lloc de feina els treballadors que més salari te-

nen i acabaven quan aquests han acabat de sopar o prendre unes copes, i ni tan sols podien viure en aquelles ciutats on operaven.

Això és el mateix que passa en la gran majoria del sector turístic. Resulta que a partir del 2007 totes aquelles persones que s'han mantingut al sector turístic..., bé, la gran majoria ni tan sols poden viure a les ciutats on operen. I això són dades que ens dona l'Observatori del Turisme a Barcelona, que seria l'exemple perfecte. Es treuen sempre determinades comarques... Bé, felicitats per la que ve vostè. Jo vinc del Baix Llobregat, i em sé de memòria a aquestes alçades –és tristíssim, eh?– que, per exemple, es van perdre 240.000 llocs de treball a la indústria en vint anys, i en la meitat de temps –és a dir, en deu anys– va haver-hi un augment d'un quaranta per cent de llocs de feina en el sector turístic. Crec que ningú en aquesta sala seria capaç d'afirmar que les condicions laborals del sector turístic són millors que les condicions laborals que es donaven dins la indústria. I per què? Perquè aquestes s'havien guanyat precisament gràcies a la labor de sindicats com els que representa avui el compareixent, i, per tant, s'hauria de mantenir una miqueta de respecte cap a ells.

Dir que som els del «no a tot» és absurd, perquè nosaltres defensem des de fa moltíssim temps que de la mateixa manera que es va començar a construir el sistema de benestar de Suïssa..., nosaltres hauríem de tendir cap aquí. Que la proposta que feia en Rudolf Meidner, també un sindicalista que parlava de sobirania..., perquè avui dia Catalunya no té sobirania, però és que comença a tampoc tenir-la l'estat que volen defensar. Perquè, quina sobirania, si de l'IBEX 35..., tenen gran part de les empreses participades per fons d'inversió internacionals? Quina sobirania? Quines són les polítiques que poden decidir en termes d'habitatge, en termes de treball, en termes de...? Al final jo el que veig és que gran part de la dreta simplement opera com una mena d'encarregat de grans empreses de caràcter internacional i transnacional, perquè, si no, no m'explico gran part de les coses que venen a dir.

I, evidentment, estem a favor de la sobirania fiscal, però des d'una lògica com la que s'ha presentat aquí, que és la del repartiment també d'aquesta riquesa. Perquè si hem de tenir més sobirania fiscal perquè augmenti el frau fiscal, que això em sembla que és de lo que no parlem tampoc quan parlem d'infern –286 milions en total fa un parell d'anys–, doncs, home, segurament no és la nostra proposta.

S'ha parlat aquí de ciutadania –i voldria acabar amb això–, que és la idea de que els impostos serveixen per recaptar i, per tant, per tenir serveis públics, correcte. Serveixen o haurien de servir per redistribuir, és una tasca pendent en una Catalunya que malgrat que ha anat millorant una part de la seva política fiscal no se'n surt amb la redistribució. I serveixen també per dir el que no és desitjable en un país, és a dir, serveixen també per limitar, perquè si no es limita el capital, el que queda limitada és la vida de la gran majoria de la gent.

S'utilitza molt el concepte «ciutadans». Jo també soc republicana i sempre m'agrada recordar que, dins del republicanisme democràtic, s'ha dit sempre que «ciudadà» és aquell que pot decidir sobre la seva vida sense que hi hagin de decidir uns altres. Cada vegada que escoltem el xantatge sobre que si no fem jocs olímpics d'hivern no hi haurà transports, si no acceptem feines precàries –com són les que ens porta el turisme– no hi haurà feina, s'està demostrant que no hi ha pràcticament ciutadans en aquest país, perquè la gent no pot decidir, perquè per això se'ns sotmet a un xantatge econòmic.

I això..., per això m'agradaria preguntar-li, senyor Perelló –i acabo–, si vostè o el seu sindicat voldrien parlar de quines formes de redistribució creuen que són operables, aquelles que són útils en termes de construcció republicana i de ciutadania, perquè em consta que han sigut dels sindicats que, en comptes de quedar-se ancorats en la pena per l'etapa postfordista, han apostat per la renda bàsica universal, que era també un dels acords que havien de ser els d'aquesta legislatura.

Gràcies.

El vicepresident

Bé; gràcies, diputada Vega. Ara a seria el torn del Grup Mixt, però no veig ningú. Per tant, passarem al torn del grup que dona suport al Govern, el PSC. I té la paraula el senyor Guillem Mateo.

Guillem Mateo Sellas

Moltes gràcies, vicepresident Canadell. Primerament, donar les gràcies, com fem habitualment, als diferents compareixents que venen a la Comissió d'Economia i Finances; en aquest cas, el senyor Sergi Perelló, en representació i com a secretari general de la Intersindical. I, abans, demanar-li disculpes, perquè no és de rebut haver hagut d'escoltar alguna de les crítiques que avui vostè ha hagut d'escoltar quan és convidat pel Parlament de Catalunya a exposar el seu punt de vista. Per tant, tot i que no ha estat el nostre grup, com a president de la comissió li demano disculpes per avançat.

I, ja un cop entrant en matèria, avui en aquesta comissió continuem amb les compareixences sobre un nou sistema de finançament per enfortir Catalunya, un sistema de finançament singular i, en aquest cas, concretament des del punt de vista del món del treball. I el nostre grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, i també des del Govern hi estem fermament a favor per donar compliment a l'acord d'investidura amb els companys d'Esquerra Republicana, sí, però també..., sobretot sobretot sobretot ho defensem per una convicció política ferma i en la que creiem decididament.

I, com comentava, el pacte d'investidura inclou el compromís de crear un sistema de finançament singular per a Catalunya, i aquest acord exemplifica la unió de forces polítiques diferents per posar en valor la nostra singularitat dins de l'Estat, i sempre des de la voluntat de disposar d'un finançament just i suficient per tal de millorar l'estat del benestar a Catalunya, però sempre seguint sent solidaris també amb la resta de l'Estat. I proposem fer-ho, per descomptat, des de la col·laboració amb l'Estat. Com bé saben, el Govern de la Generalitat i el president Salvador Illa en primera persona porten mesos..., portem mesos negociant amb el Govern de l'Estat per definir criteris i assegurar un diàleg fluid perquè el nou sistema de finançament sigui una aposta de confiança mútua i no de ruptura.

I què ens aportarà aquest nou sistema de finançament singular? Doncs més autonomia fiscal recaptant impostos, ja que la Generalitat serà qui recaptarà i gestionarà la majoria dels tributs, i també una major capacitat normativa, però mantenint, com deia, la solidaritat amb la resta dels territoris de l'Estat. També ens aportarà estabilitat pressupostària, evitant que els canvis a Madrid vagin en detriment dels nostres serveis públics.

Per altra banda, també aportarà més control democràtic i transparència, ja que serà el Parlament qui fiscalitzarà directament l'ús d'aquests recursos. I, a més a més, també suposarà un impuls a la indústria i al comerç, al disposar de flexibilitat per fer plans de reindustrialització i de transició verda.

I, quant a beneficis per a la societat i el treball, tindrem uns serveis públics –n'estem convençuts– més forts tant en educació com en salut i serveis socials en general. Tindrem menys precarietat en polítiques actives d'ocupació i de formació, també. I esperem també una major dinamització de pimes i emprenedors.

I, per tant, aquí, amb tots aquests punts comentats, som coneixedors que tenim un gran punt de trobada amb la Intersindical; en som coneixedors, en som conscients tant en les nostres reivindicacions com en el fons, més enllà de noms i possibles diferències menors en el model de finançament –el nom no fa la cosa sempre. Com també que un nou sistema de finançament singular per als treballadors i treballadores i per a les famílies de Catalunya estem convençuts que ens aportarà més estabilitat econòmica, una consolidació de drets socials també i finalment, segur, més oportunitats laborals.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Mateo, president de la comissió. Ara serà el torn, de nou, del senyor Perelló, que té deu minuts –serem flexibles, si cal– per respondre a les preguntes i qüestions que li han formulat. Endavant.

Sergi Perelló Miró (secretari general de la Intersindical - Confederació Sindical Catalana)

Bé. Primer, un element que aplega totes les intervencions, i, després, vaig respondent, del que m'he anat apuntant, el que més o menys pugui sobre la nostra valoració.

Hi ha un element important del que estem explicant. Des de la visió d'un sindicat que és sociopolític i es considera transformador d'aquest sistema econòmic i també del model productiu i que té a veure amb..., nosaltres creiem en un sistema tributari progressiu. Per tant, creiem que això respon moltes preguntes, però després les aniré detallant. Responc en el sentit de que creiem que qui té més ha de pagar més, perquè això serveix per redistribuir la riquesa que es genera.

I, evidentment, el que volem dir també és que, si fem una anàlisi ràpida, des del 1945 fins ara, doncs, en la que s'anomena l'«etapa daurada», que va durar fins als anys vuitanta, noranta, que hi havia un sistema, evidentment, per aturar qualsevol velleïtat o per aturar el bloc soviètic, per aturar..., hi havia un sistema de redistribució al món occidental que podríem considerar una mica més equànime, i a partir del que deia abans, de l'ofensiva que pretén desmantellar tot aquest sistema, hi comença a haver una acumulació molt més gran, que és el que veiem cada dia als diaris, a l'IBEX, amb les grans acumulacions dels guanys de moltes empreses que van augmentant en proporció a les rendes del treball. No ho sé, hi ha rendes del treball, a Catalunya mateix... Bé, és igual, això és una dada: com ha anat baixant el pes de les rendes del treball en funció de les del capital, i, per tant, és un element global que també ens ha passat a Catalunya. Això era només per entendre una mica el marc i el criteri.

De la primera pregunta que ens feia el Grup de Junts, sobre l'acord de finançament que tenen el PSC i Esquerra..., nosaltres el que fem és: primer, celebrem els avenços que hi pugui haver. Nosaltres, per exemple, vam signar el pacte nacional per la llengua, tot i que podríem tenir moltes discrepàncies amb el Govern actual en quina és la seva política o la seva manera d'entendre quina és la llengua pròpia de Catalunya, però vam considerar que era interessant, com a avenç. I, en aquest cas, d'aquest acord, nosaltres en valorarem el compliment, perquè també hem vist que el Partit Socialista Obrer Espanyol..., quin és el grau de compliment sovint dels acords que fa, o, en els acords que ha tingut amb Esquerra i amb Junts, hem vist quin ha sigut el grau de compliment, tots sabem..., a la vista està. I, després, volem veure quina és l'execució d'aquest acord de finançament. Quan el veiem en farem una valoració tan crítica com sigui possible, i si hi ha avenços, doncs, també ho valorarem.

Sobre les preguntes que feia la diputada del Partit Popular, que n'ha pogut fer quatre. Parlava de si les comunitats autònomes, si ho he entès bé, podien revisar el seu model. Jo crec que una mica el que he explicat al començament hi té a veure. El sistema de finançament que tenen les comunitats autònomes de l'Estat espanyol també té a veure amb quin sistema econòmic i amb quin model estan i quin sistema tributari tenen. Per tant, aquí, si tenim una..., com està diversificat el sistema econòmic de Catalunya i com està el d'Extremadura és molt diferent per poder tributar el que seria la riquesa que genera. Si hi ha poca riquesa en un entorn determinat, doncs, es pot tributar més o menys d'una manera.

Crec que aquí hi ha uns deures o un repte de l'Estat espanyol i d'altres llocs perquè canviïn el model productiu, on s'incentivin altres sistemes de generar riquesa col·lectiva i que no tinguin a veure amb que es depengui externament del seu benestar. Per tant, el model de finançament que puguin tenir ells té molt a veure amb quin model productiu tenen.

Preguntava també què hi guanyarem tenint un finançament propi. Jo crec que un element important és poder adequar les polítiques públiques que fem al nostre país.

Nosaltres posem un exemple molt clar: el decret del salari mínim interprofessional de 1.184 euros de l'Estat espanyol no s'adequa al nostre context social i econòmic. Nosaltres calculem que hauria de ser com a mínim de 1.425 euros perquè l'IPC és més elevat, el preu de l'habitatge també és molt elevat. I, per tant, seguint la carta social europea, nosaltres considerem, i l'OIT, que nosaltres hauríem de poder decretar aquest salari mínim perquè coneixem millor el terreny. I, en el cas del finançament, jo crec que és millor que el propi Govern que ha de gestionar aquests tributs ho pugui fer amb la proximitat suficient, i crec que seria més eficient.

Després, preguntava si l'Administració pública era eficaç. Jo no soc expert en quina situació es troba l'Administració pública catalana, però no crec que sigui de les pitjors del món, en aquest... I, per tant, crec que complim els estàndards suficients per poder gestionar de manera eficaç. Amb tots els ets i uts i amb tots els desgavells que hi pugui haver en una societat com la nostra, però tenim les mateixes capacitats que tots els països de l'entorn per fer-ho.

I, després, crec que al final l'última pregunta que ha pogut fer estava vinculada amb que si això milloraria el sector públic. I crec que és evident que un finançament propi, amb un govern que pugui planificar les polítiques públiques, enfocades als interessos de la majoria, podria millorar molts més elements que tenen a veure amb la columna vertebral d'una societat –actualment, com hem dit, els serveis públics: sanitat, educació...–, però també tenir en compte que Catalunya ha rebut més d'1 milió i mig de persones que s'han d'incorporar a aquesta societat. I, per tant, això també necessita poder adequar els serveis públics –l'educació, la sanitat...– i també l'accés a la llengua catalana de milions de persones que estan arribant al nostre país. I el finançament públic també serveix per a això, però, sobretot, el que he dit abans: el finançament públic ha d'estar enfocat a polítiques públiques que siguin útils per a la majoria de la població, i no perquè acabem fent el mateix que hem fet fins ara.

I tornaré a repetir que els models de posar els ous a la mateixa cistella, del turisme... Nosaltres no estem en contra del turisme. Estem dient –i responc al senyor de VOX– que necessitem diversificar l'economia. Aquí tots som turistes, tots viatgem; el que no pot ser és que hi posem un pes tan gran, perquè això ens afectarà en la cohesió social, perquè els salaris que es generen en aquest sector són baixos, perquè no tenim un estat per poder defensar la nostra llengua de manera adequada com té Espanya o com té França, i, per tant, la gent que arriba, que són gent que ja estan educats en un altre lloc, no tenen accés a la llengua perquè no tenim escoles de català a cada cantonada. Per tant, necessitem generar benestar a la gent, amb sous elevats, perquè tinguin temps de tenir el suficient benestar perquè es puguin incorporar a la societat i puguin també anar, per exemple, aprenent català.

I el model de posar tots els ous a la cistella..., amb ampliacions de l'aeroport, de passar de 55 milions de passatgers a 70 milions, el model Hard Rock, va en contra d'aquesta direcció, i, a més a més, és també un atemptat des del punt de vista d'ajudar a falcar el negacionisme climàtic. Per tant, creiem que cal que l'economia estigui enfocada al benestar de la majoria de persones, i no als interessos privats. Perquè tots els que som aquí naixem iguals i hem de tenir les mateixes oportunitats, i els governs i els polítics tenen la responsabilitat de propendrir a fer que aquestes desigualtats que hi ha a la societat es puguin reduir al màxim fins que un dia..., o, com nosaltres pensem, que no existeixin. I, per tant, ni un és millor ni un és pitjor.

La diputada de la CUP ens preguntava quines mesures creiem que són les més importants de la redistribució. Crec que ja ho he dit al començament. Nosaltres creiem que aquest sistema econòmic és injust, és un sistema econòmic que està generant..., i que és també responsable del canvi de la situació climàtica que tenim, de la crisi hídrica, de les guerres que hi ha al món, de les migracions massives que hi ha al món, dels genocidis que s'estan produint a nivell global. I creiem que aquest sistema econòmic és injust i la injustícia crea tensions, també crea feixisme i extrema dreta, i també crea patiment. I, per tant, hem de canviar aquest sistema econòmic

enfocat en un model productiu que permeti la igualtat d'oportunitats de la majoria de la població i, per tant, equitat i igualtat a la majoria.

I no és cap utopia, sinó que són coses que es poden fer si es vol, si es parteix del concepte de que totes les persones som iguals i necessitem gaudir d'un mínim de dignitat. Del que es tracta és: la riquesa que produïm conjuntament, que es pugui redistribuir d'una manera més o menys justa. No parlem tampoc de cap Arcàdia, sinó que es pugui anar distribuint d'una manera una mica més justa. I de mesures n'hi ha moltíssimes, si canviem aquest criteri i aquesta manera d'actuar.

I, ja només per acabar, crec que..., a mi no em sembla bé que no es respongui a intervencions d'aquest estil. Jo crec que vostè és un maleducat. Jo no he faltat al respecte a ningú. A més a més, és un exemple del que he dit en la meua intervenció al començament, nosaltres hem de poder generar la suficient cohesió i benestar a la població per acabar amb els discursos d'odi. Perquè, a més a més, ha fet servir *fake news*, no sap ni quants afiliats tenim. No és veritat que a Catalunya hi hagi milions d'afiliats a cap sindicat –no és veritat. I, a més a més, tampoc he dit que estem en contra del turisme.

Però, a més a més, em sap greu que vostè, en un espai com aquest, actuï d'aquesta manera tan maleducada. El que no sé és..., si em trobés al carrer, ho faria d'una altra manera, no? I m'ha semblat xocant que en un lloc d'espai per debatre parli amb aquesta agressivitat. I jo crec que l'hi he de dir, es mereix que l'hi pugui dir, perquè no em sembla correcte que en un espai públic com el Parlament vostè es dirigeixi a mi d'aquesta manera, que ho he trobat insultant i m'ha fet pensar que si estigués aquí fora potser no ho faria d'aquesta manera, oi?

El vicepresident

Bé; moltes gràcies, senyor Perelló, per tot, per la seva compareixença, per la seva resposta a totes les preguntes i per la resposta a les males formes del diputat de VOX. En tot cas, ara...

Javier Ramírez Gutiérrez

Disculpe, señor presidente...

El vicepresident

Suspenem la sessió i donarem pas als següents compareixents. I moltes gràcies de nou per la seva...

Gràcies.

Javier Ramírez Gutiérrez

El maleducado es este señor...

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i dos minuts es reprèn a un quart de sis i set minuts.

El president

Bona tarda de nou. Un cop fet aquest recés per fer el canvi de compareixents, reprenem la Comissió d'Economia i Finances.

Abans però, fer una petita prèvia, que ens han comentat que tant el diputat Cid com la diputada Vega escoltaran íntegrament les compareixences, però hauran de marxar per motius d'agenda i, per tant, no podran fer la intervenció posterior. Però ens han fet arribar a la Mesa aquest comentari perquè el compartíssim amb els ponents, perquè en tinguin coneixement.

Compareixences

357-00187/15, 357-00189/15 i 357-00191/15

Molt bé. Passaríem, doncs, ja a la segona compareixença d'aquesta tarda de la comissió, en la que tindrem tres compareixents. Seguirem el següent ordre, que no és exactament el que hi havia en els punts. Començarem amb el doctor Carreras, continuarem amb el doctor Germà Bel i després, finalment, acabarem amb la doctora Espasa.

Primer de tot, benvinguts, moltes gràcies per haver vingut avui aquí, a la nostra comissió, a parlar del sistema de finançament de Catalunya. I, com bé saben, tindran cadascú de vostès quinze minuts per fer la seva exposició, i posteriorment els grups podran fer les preguntes que creguin convenientes, cosa que ja hem acordat prèviament a aquesta comissió que serà el temps específic, i després vostès tornaran a tenir el torn de paraula, d'acord? *(Pausa.)* Doncs, sense més preàmbuls, si els hi sembla bé, té la paraula el doctor Carreras. Endavant, si us plau.

Albert Carreras de Odriozola (doctor en ciències econòmiques i empresarials)

Moltes gràcies. Distingit president de la Comissió d'Economia i Finances, distingits membres del Parlament de Catalunya, m'han demanat que parlés del concert econòmic, i vinc a parlar d'això.

No hi ha dubte que la fórmula de finançament mitjançant concert econòmic seria molt valuosa per a Catalunya, atès que permetria una recaptació fiscal des de l'Agència Tributària de Catalunya incomparablement més gran que l'actual. Permetria solucionar el problema de la liquiditat, que ha estat molt important en diverses ocasions, solucionar el de la solvència en cas de recórrer a endeutament, alhora que permetria una millor negociació amb l'Estat sobre els recursos que l'Administració autonòmica catalana pot retenir.

Senyal de que és així és la negativa radical de totes les comunitats autònomes a que Catalunya tingui aquest tracte. Es veuen perdedores, atès que totes són molt conscients de disposar de més recursos gràcies als que s'extreuen per la força de Catalunya. Es nega sempre fins que, quan arriba un moment com aquest, es reconeix que la seva prosperitat depèn dels recursos de Catalunya; no diuen que depèn dels recursos de les comunitats forals ni dels recursos de Madrid, que podrien dir-ho, atès que els primers no contribueixen i els segons contribueixen menys del que haurien de contribuir.

Des de la Generalitat i des de les forces polítiques catalanes s'ha demanat en diverses ocasions aquesta solució. Recordem l'Estatut d'autonomia de Catalunya del 2006, que va ser aprovat amb una fórmula de recaptació fiscal que havia de desplegar-se immediatament amb un consorci paritari amb l'Estat, amb l'Agència Espanyola d'Administració Tributària, i que no va ser tombat a la sentència del Tribunal Constitucional, com uns quants altres elements, que segueixen vius però que no s'activen.

Recordem que aquella sentència del Tribunal Constitucional va inflamar Catalunya i va causar l'inici del moviment independentista per la negativa de concedir a Catalunya el que s'havia pactat, el que s'havia portat i acordat a les Corts i el que s'havia ratificat en referèndum, i que fa que avui dia no disposem d'un estatut d'autonomia ratificat per la ciutadania de Catalunya.

Es va tornar a plantejar l'any 2012, amb un acord àmpliament majoritari dins del Parlament de Catalunya. El Govern central va refusar radicalment cap model de finançament que s'inspirés en el concert econòmic basc. Recordo que es van fer unes interessantíssimes compareixences amb experts de gran prestigi. Em va cridar poderosament l'atenció que un expert tan poc sospitós d'independentista com Francesc de Carreras, que venia proposat pel Grup de Ciutadans, va deixar ben clar que qualsevol forma de finançament podia ser constitucional si estava oberta com a opció a

qualsevol comunitat autònoma, i va recordar, ell i altres ponents, que hi havia hagut diverses ocasions de coexistència de diversos models de finançament.

Jo mateix he defensat, i ho torno a fer ara, que la fórmula del concert econòmic és particularment atractiva per a comunitats autònomes que podrien recaptar fiscalment molt més del que gasten, de la mateixa manera que el model de finançament igual per a tots, el de règim comú, és particularment atractiu per a les comunitats autònomes que gasten més del que podrien recaptar. De manera que, de forma molt natural, podrien conviure dos models: un que vol assumir els riscos de la recaptació perquè vol poder recaptar més del que obtindria amb un repartiment entre totes les comunitats autònomes de règim comú, i un altre model que vol assegurar per damunt de tot la garantia de cobrament que li permet tenir més ingressos que una recaptació directa.

Actualment s'ha assolit el més injust dels equilibris: els que tenen por de recaptar menys del que voldrien ingressar han aconseguit tenir garanties d'ingrés superiors a les comunitats nominalment «riques», entre cometes. Aquestes garanties els han permès travessar la llarga crisi financera amb recursos mínims assegurats més alts que els de les comunitats autònomes riques, que van ser les que van patir més la crisi. El resultat va ser unes comunitats autònomes riques que es van empobrir i unes comunitats autònomes pobres que es van enriquir, una convergència involuntària i perversa.

Aquest nou equilibri ha esdevingut perversament permanent. Ha incrementat la «solidaritat», entre cometes, forçada de les comunitats autònomes més orientades al turisme cap a les comunitats autònomes menys orientades al turisme.

Evidentment, aquesta situació és insostenible i un veritable escarni per a les comunitats autònomes riques, que ja fa molts anys que contribueixen amb els seus impostos al manteniment de les comunitats autònomes en principi més pobres, però que veuen que aquestes obtenen més recursos públics *per capita* que elles mateixes i poden oferir millors serveis públics.

El nivell de sobrefinançament ha estat espectacular per a les nominalment pobres, i actualment algunes de les riques estan per sota de les pobres. És particularment feridor que algunes de les pobres, però, tanmateix, que havien gaudit dels ingressos extraordinaris del *boom* turístic i immobiliari dels primers anys d'aquest segle, s'empobreixin encara més en el procés de redistribució de recursos, i em refereixo a la Comunitat Valenciana i al Regne de Múrcia.

En realitat, la redistribució inicial de recursos, el fons de garantia de serveis públics fonamentals, és força acceptable com a mecanisme redistribuïdor, però tots els fons estatals que s'han afegit fan successives redistribucions que extreuen els beneficis de les pobres i les pèrdues de les riques. Actualment estem en un sistema excessivament redistribuïdor.

En el meu diagnòstic, aquesta redistribució és iniqua i insostenible, sempre serà explosiva i es concreta en una violació permanent del principi d'ordinalitat en la distribució dels recursos públics en les comunitats autònomes. Aquesta violació es concreta de diverses maneres, però en vull recordar les més vistoses.

En primer lloc, les comunitats autònomes netament més riques que la mitjana del PIB espanyol són tres grups: Madrid, Catalunya i les Illes, i el País Basc i Navarra. Aquestes darreres n'estan exemptes pel seu caràcter foral. Madrid, que paga molt, rep molt més per la seva condició de capitalitat, és la nineta dels ulls dels governs de l'Estat. Qui realment paga la solidaritat són Catalunya i les Illes: aquesta, amb menor quantitat per la menor població però amb semblant o superior intensitat; a les Illes alguns privilegis de la insularitat són molt apreciats i han generat habitualment menys queixes sobre el finançament autònom.

En segon lloc, les mesures independents sobre la qualitat i abundància dels recursos públics posats a disposició de l'Administració autonòmica per donar servei a la ciutadania i dels recursos privats que es mobilitzen amb la mateixa intenció mos-

tren de forma indiscutible el maltractament de Catalunya. Em refereixo als índexs de progrés social calculats per la Comissió Europea, i que ja han produït tres generacions de dades, publicades els anys 2016, 2020 i 2024. He demanat que es distribueixi aquesta taula, que si sobra algun minut en faré algun comentari; ara només m'hi referiré sense masses precisions.

En tots tres casos, 2016, 2020 i 2024, Catalunya sempre queda molt per sota, com poden veure aquí mateix –simplement, per notar això..., i miren a la fila on hi ha Catalunya. Catalunya és la dotzena en termes d'índex de progrés social dintre de les disset comunitats autònomes espanyoles; és la quarta en PIB *per capita* i és la dotzena en recursos públics *per capita*. Això suggereix que hi ha una forta correlació entre l'índex de progrés social i els recursos públics que es posen a disposició de les comunitats autònomes. Tinc també les dades del 16 i del 24, que són molt interessants, però les del 20 en general les trobo més estables, perquè van ser fruit d'una correcció i millora de les del 16 i no tenen l'inconvenient de les del 24, que estan prou afectades per l'impacte dels confinaments, que generen efectes bastant, diguem-ne, transitoris, semblaria que bastant transitoris.

Tot i que ja existeixen dades publicades el 2024, com he dit, pateixen el problema aquest de l'impacte de la covid. Les dades publicades l'any 2020, que són les que distribueixo, que reflecteixen dades originals dels anys 2016-2018, són representatives del període i no estan alterades ni per confinaments ni per guerres ni per crisis financeres. He organitzat l'índex de progrés social per ordre decreixent del valor que li atorga la Comissió Europea, que és la segona columna d'aquesta taula. Afegeixo a la tercera columna el PIB *per capita* proporcionat per Eurostat, que assegura que és la paritat de poder adquisitiu, però només ho és a efectes estatals, no ho és per a comunitats autònomes o per NUTS 2; ho és a nivell només de NUTS 1. Proporciono també el número d'ordre de cada comunitat autònoma.

Finalment, la cinquena columna és el que resulta com els ingressos del model de finançament després de la liquidació final que fa Hisenda l'any següent –normalment, juliol–..., l'any següent de la finalització de l'any pressupostari de referència. Com es pot veure, hi ha comunitats autònomes que tenen un alt nivell de PIB *per capita* i que tenen un índex de progrés social similarment alt: País Basc, Comunitat Foral de Navarra, La Rioja, Cantàbria..., són els casos habituals. Són comunitats autònomes que gaudeixen de superàvits fiscals i que no contribueixen a la solidaritat interterritorial.

Hi ha comunitats autònomes que tenen un PIB *per capita* igual o superior a la mitjana i que gaudeixen d'índexs de progrés social alts i, alhora, de recursos *per capita* alts. Són grans beneficiàries del procés de redistribució. Són algunes que podríem situar..., com Aragó, Castella i Lleó, Galícia, Principat d'Astúries, que és el grup que conforma un àrea de benestar, de progrés social molt important a la meitat nord de la península. Hi ha comunitats autònomes que tenen un PIB *per capita* alt però un índex de progrés social baix i recursos públics baixos; Catalunya i les Illes Balears serien els casos més obvis, pateixen greus dèficits fiscals.

Més greu és, em sembla..., més punyent és el cas de comunitats autònomes amb PIB *per capita* inferiors a la mitjana i que tenen índexs de progrés social baixos. Perden molt injustament en el procés de redistribució: passen de pobres a més pobres. Seria el cas de la Comunitat Valenciana i del Regne de Múrcia.

Finalment, hi ha comunitats autònomes amb PIB *per capita* baix, índex de progrés social alt i recursos públics *per capita* molt alts. Són els principals beneficiaris del procés de redistribució. I aquests d'aquí són algunes de les comunitats autònomes del sud peninsular. Com es pot veure, essencialment ningú no hi perd, tret de Catalunya i les Illes Balears i de la Comunitat Valenciana i el Regne de Múrcia.

Tercera consideració. Finalment, el més elemental i visible dels maltractaments és no tenir en compte la paritat de poder adquisitiu. L'Estat la té sempre en compte per als seus empleats i per a les despeses que fan a l'estranger. Totes les administra-

cions autonòmiques la tenen en compte. L'Estat la calcula sistemàticament, atès que és indispensable per als càlculs de l'índex de preus al consum, però no la publica, ha esdevingut secret d'estat. Pel que sabem per investigacions privades d'alta qualitat –catedràtics d'universitat altament qualificats i respectats–, el que en resulta és que les comunitats autònomes més riques tenen nivells de preus més alts i les més pobres, més baixos, com no podia ser d'una altra manera.

Quan els euros s'han de redistribuir territorialment, no és igual el cost de la vida a totes les comunitats autònomes: les més riques tenen preus, costos i salaris més alts i les més pobres els tenen més baixos. Aquest diferencial de preus, que és evident, no es té en compte i, en canvi, es tenen en compte infinites excepcions de cada territori, fins al punt que es pot parlar d'un sistema de finançament autonòmic fet «a la carta», excepte per a algunes comunitats autònomes que només tenen accés al «menú del dia». No ens enganyem, aquesta explotació és molt popular a les comunitats autònomes que gaudeixen dels beneficis, i alimenta sempre un odi i un ressentiment anticalalà que políticament és molt productiu. No hi ha millor defensa que un bon atac.

Vull fer notar que, tanmateix, la premsa econòmica espanyola –la premsa econòmica espanyola, que no és mai proindependentista– es queixa sempre amargament de l'absurditat de fixar un salari mínim igual per a totes les províncies, quan el salari mitjà provincial és molt semblant al salari mínim en moltes de les províncies espanyoles. Doncs bé, els recursos que la majoria de les comunitats autònomes espanyoles reben permeten pagar salaris a més persones que els que reben comunitats autònomes com Catalunya; en resulten pitjors serveis per a Catalunya.

I acabo la reflexió i entro en una consideració més general. Molt probablement hi hauria menys queixes a Catalunya si el finançament rebut per la Generalitat i els serveis rebuts fossin semblants als de les altres comunitats autònomes, però no és el cas. I el que és pitjor, en tot allò on l'Estat pot fer despesa discrecional, el que en resulta és un agreujament del maltractament en tota mena de despesa discrecional. A mi m'agrada sempre recordar que un molt alt responsable del Govern central va reconèixer en aquells moments que els jocs olímpics de Barcelona se'ls hi havien escapat de les mans, que no estaven en cap previsió del Govern central. O sigui, que la maniobra en el seu moment de Narcís Serra i Samaranch va ser, des d'aquest punt de vista, una sorpresa contra la que no van poder fer res. Amb això diria que ja està dit tot.

Amb aquest darrer argument obro la porta a una altra reflexió estretament relacionada però conceptualment diferent: el dèficit fiscal. El dèficit fiscal català, es mesuri com es mesuri, és molt gran, anòmal per als països amb algun nivell de descentralització de la despesa, i encara més per als estats federals o quasifederals. S'ha parlat a bastament dels topalls *de facto* que hi ha a Alemanya, i recentment, en ocasió dels incendis a Califòrnia, ha traslluït que la queixa del Govern de Califòrnia era que no comptaven amb l'ajut federal quan contribuïen amb una xifra *enorme* al seu finançament –la xifra *enorme* equivalia al dos per cent del seu PIB.

Aquests mateixos dies que s'ha parlat tant de la insuportabilitat per a Espanya d'apujar la despesa en defensa del dos al cinc per cent del PIB no podem deixar de recordar que el dèficit fiscal català s'acosta al deu per cent del PIB. Dissortadament, en ser el Govern central molt actiu en polítiques de redistribució territorial, està contínuament castigant les comunitats com Catalunya, i allò que es pugui millorar pel costat del finançament autonòmic és immediatament corregit amb un empitjorament contra Catalunya de la despesa discrecional de l'Estat. Un cas vistós recent ha estat el de la cancel·lació parcial del FLA, que ha acabat afavorint totes les comunitats autònomes menys Madrid millor que Catalunya, més que Catalunya.

Podria seguir tractant el dèficit fiscal, però crec que m'he de contenir per no allargar l'argument. Sí que cal que deixi clar que el dèficit fiscal de Catalunya és molt més important que l'infrafinançament autonòmic de la Generalitat de Catalunya. Però el finançament ordinari de la Generalitat no hauria de ser discrecional. Tal com està, deteriorat per la gran crisi financera del 2008 al 2014, ha demostrat ser

insuficient i pervers en necessitar suplementos financers via els fons de liquiditat autonòmica, que, com l'IVIE ha demostrat, correspon aproximadament al volum d'infrafinançament que va sorprendre les comunitats autònomes riques, les turístiques, i que, en canvi, va ser degudament compensat *ex ante* per a les pobres.

Quines són les virtuts d'un model de finançament inspirat en el concert econòmic? Específicament, quines són aquelles virtuts que recull el model de finançament singular que va proposar Esquerra Republicana de Catalunya i que va ser substancialment acceptat pel Partit dels Socialistes de Catalunya durant les negociacions per la investidura del president Illa? La primera i principal és la recaptació directa per part de l'Agència Tributària de Catalunya dels grans impostos cedits, IRPF i IVA, començant per l'IRPF. Aquesta recaptació directa permetria el reforçament de la hisenda catalana i permetria una distribució dels recursos recaptats entre la hisenda catalana i la hisenda estatal, sense haver de dependre d'un règim de bestretes a la baixa i de liquidacions amb dos anys de retard.

Evidentment, aquesta opció podria i hauria d'estar oberta a altres comunitats autònomes que ho demanessin. Lògicament, aquelles amb menor capacitat de recaptació, per ser més exactes, amb una capacitat de recaptació sistemàticament inferior a les bestretes rebudes pel model de finançament, no hi estarien interessades, mentre que les que estan en la situació inversa, sí. L'opció estaria oberta i seria plenament constitucional.

Ho ha d'aprovar el Consejo de Política Fiscal y Financiera? No veig per què ho hauria de fer. Cada comunitat autònoma desplega els seus acords bilaterals amb el ministeri responsable del finançament autonòmic sense que passin pel Consejo de Política Fiscal y Financiera, però si calgués, cal recordar que l'Estat, representat pel Govern central, té la meitat dels vots al Consejo de Política Fiscal y Financiera i que només li cal que una comunitat autònoma voti com ell per guanyar qualsevol votació.

El model de concert incorpora l'esperança de millorar el finançament de la comunitat autònoma que disposi d'ell. Crec que, atès l'intens maltractament financer de Catalunya, aquesta esperança és sempre legítima. I un model inspirat en el concert, o sigui, amb capacitat recaptatòria pròpia, suscita l'esperança per a Catalunya de millorar el seu finançament i suscita la temença a totes les altres comunitats autònomes d'un empitjorament del seu.

Cal aquí l'arbitratge de l'Estat, que hauria de concentrar-se, per guanyar credibilitat, en complir amb la Constitució i garantir l'ordinalitat dels resultats finals, o sigui, que els recursos aportats al finançament autonòmic per cada comunitat autònoma no donin com a resultat que comunitats autònomes que hi han aportat menys *per capita* acabin rebent-ne més *per capita*. La solidaritat prevista per la Constitució garanteix el suport per part de les comunitats autònomes riques a les pobres, però també garanteix que es respecti l'ordinalitat en l'ús dels recursos públics. Cal alertar que tota garantia del Govern central s'enfronta a la seva disponibilitat a canviar les regles del joc en la direcció que li sigui més favorable, com s'ha vist en prou ocasions.

Des del punt de vista rigorosament tècnic, tot això s'ha de produir a paritat de poder adquisitiu. Com tot funcionari que pot triar destí, sap que importa i molt. No costa el mateix contractar béns i serveis quan els preus són diferents, i aquesta diferència s'ha de tenir totalment en compte en el model de finançament, inclús quan s'inspira en el concert. No és que això s'apliqui als concerts basc i navarrès, però això és tot un altre tema. En qualsevol model de finançament que contempli aportacions solidàries a altres comunitats autònomes, tenir en compte la paritat de poder adquisitiu és indispensable. No fer-ho és essencialment una estafa; estafa doble, en la mesura que els preus més alts es tradueixen en ingressos més alts i aquests, en impostos més alts. Qui obté més recursos nominals hi perd quan ha de pagar més impostos, sense que allò que li quedi després de pagar-los tingui en compte la capacitat adquisitiva dels recursos postfiscalitat.

En resum, el model de concert del que es parla es refereix a la recaptació dels principals impostos transferits al cinquanta per cent, IRPF i IVA. Si s'ofereix a totes les comunitats autònomes, és perfectament constitucional. L'única raó per la que tantes comunitats autònomes s'hi oposen és perquè esperen obtenir encara més recursos amb la seva oposició; és la font de la prosperitat de la que han gaudit moltes comunitats autònomes. Per a Catalunya seria una millora sòlida que no garantiria més recursos si Catalunya estigués molt sobrefinançada, però que en proporcionaria més perquè està sotsfinançada. Oferta a tothom, s'haurien de poder reduir les queixes d'altres comunitats autònomes. Potser alguna s'hi apuntaria quan governessin els seus.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, doctor Albert Carreras, per la seva intervenció. I ara passem la paraula al doctor Germà Bel. Quan vulgui.

Germà Bel i Queralt (catedràtic d'economia de la Universitat de Barcelona)

Hola de nou. Gràcies per la invitació. Sempre és un honor comparèixer al Parlament. He de dir que vaig tenir una mica de dubtes sobre acceptar-la o no, perquè no n'era conscient, d'haver estat invitat, quan m'ho van comunicar oficialment, però això no és un tema. El tema és que jo realment des del 2013 no m'he dedicat a fons als temes de concert ni de finançament autonòmic ni d'estes coses. Però després, pensant una mica més a poc a poc, vaig pensar, a veure: «Des del 2013 no t'hi has dedicat, però l'últim acord és del 2009 i les últimes dades dels germans Alcaide sobre preus relatius a Espanya són del 2010. Per tant, tampoc ha canviat tant, des de que tu t'hi vas dedicar.» Llavors vaig pensar que sí que m'hi podia dedicar. No em van dir que estaria amb dos persones que en saben més que jo, que són l'Albert Carreras i la Marta Espasa, però la cosa ha anat bé, perquè jo no pensava parlar dels elements molt concrets.

Sí que m'ha interessat molt la intervenció... A mi m'interessa parlar de l'efecte sobre els ciutadans, no sobre el finançament de la Generalitat. Perquè, de fet, el concert econòmic té una diferència amb lo sistema de finançament autonòmic comú, i és que el sistema de finançament autonòmic comú es projecta sobre el finançament de les institucions i lo concert se projecta sobre el finançament dels ciutadans, per extensió. I a mi el que m'interessa és la renda disponible final dels ciutadans.

Per exemple, lo FLA. No els hi portat lo material; tinc una columna a l'*Ara* que es diu «FLA, FLA, FLA», on... Clar, passa una cosa. Quan l'Estat absorbeix rendes de les comunitats autònomes i deute de les comunitats autònomes, se poden pensar dues coses: una, que ho pagarà Holanda, o dos, que ho pagaran los contribuents espanyols, si és que es paga. Llavors, què és lo que pertoca fer des del punt de vista no de la Generalitat de Catalunya, sinó dels catalans? Comparar lo cost del deute en mans de la Generalitat amb la part del cost del deute de l'Estat. I resulta que, marginalment –molt marginalment, eh?, molt poquet, segurament estadísticament no és significatiu–, ens tocava pagar més del cost assumit per l'Estat que la reducció implicada en la condonació del deute de la Generalitat.

És a dir, per a la institució era bo –com ha dit Albert, l'única institució que empitjorava era Madrid–; per als ciutadans catalans no, perquè fins a nova ordre han de pagar també deute de l'Estat amb relació amb la contribució que es paga a Catalunya dels impostos que es paguen a Espanya.

Això em porta al... A mi m'han dit de parlar del concert, no de l'acord singular, i com l'acord singular no és un concert, parlaré del concert. Si volen després explicaré per què és impossible que sigui un concert tècnicament parlant, perquè, a veure, recaptar recaptar també recapten los *länder* alemanys tots los impostos excepte l'IVA i ningú diria que a Alemanya tenen un sistema de concert.

Però jo lo que volia era adreçar un mantra, no estar els quinze minuts –segurament la intervenció de Marta els hi aportarà més valor–, i és lo mantra de que els impostos ja ho saben, qui els paga? Les persones, no els territoris. Això és fals, Això és propi de gent que ignora; a vegades que ignora, a vegades que menteix. És fals per quatre motius a Espanya. Primer, perquè els impostos generals que recapta l'Estat, no les autonomies, són diferents al País Basc, a Navarra, a Canàries, a Ceuta i a Melilla. Observin que no és només al País Basc i a Navarra; també és a Canàries, Ceuta i Melilla.

Segon, perquè les activitats econòmiques estan gravades de forma diferent i les activitats econòmiques tenen pes diferent a diferents territoris. Per exemple, l'agricultura està gravada de forma més baixa. No hi vegin cap insídia, jo soc de l'Ebre i allí tenim agricultura, no tanta com a Lleida però en tenim, sector primari. Doncs les regions que tenen un pes més gran del sector primari tenen una pressió fiscal més baixa pel territori que són; la gent que viu en aquelles regions paga menys impostos no per ser qui són, sinó per les activitats econòmiques, que tenen menor pressió fiscal. Hi ha gent que es pot pensar que la pressió fiscal de cada activitat la determina una anàlisi tècnica; hi van i s'ho fan mirar. Si veuen la representativitat de les diferents províncies al Parlament espanyol, abans feia la menció de que hi he passat una estona, sabran per què algunes activitats estan menys..., per disseny tenen menys pressió fiscal que unes altres.

Tercer element. La pressió o l'acció inspectora de l'Agència Tributària estatal no és la mateixa en tots los territoris. Per què? Per un motiu objectiu i un motiu subjectiu. Lo motiu objectiu és que les inspeccions de l'Agència Tributària tècnicament s'estableixen per l'indici. Per exemple, s'inspeccionen més les empreses quan passen de 6 milions d'euros, i els territoris amb més volum d'activitat i nivells de preus més alts –ara hi tornaré– tenen més inspeccions i, per tant, més intensitat d'activitat recaptadora. Per tant, un lo que ha de fer simplement és mirar a l'Agència Tributària no la recaptació per inspeccions, sinó la recaptació per inspeccions respecte a la base fiscal; perquè és normal que a Catalunya es recapte més per inspeccions que a Múrcia, lo que seria molt interessant és vore el percentatge.

Dos... Això m'ho va explicar un director de l'Agència Tributària quan era diputat –no en diré el nom– sobre els pactes del 96-2000, quan el Partit Popular no tenia majoria absoluta. Un pacte que hi va haver, portat pel senyor Duran i Lleida, va generar 300 o 400 milions de pessetes –recorden que estem parlant de finals dels noranta–, i va rebre ell, com a director de l'Agència Tributària, l'ordre d'aixecar aquests diners en inspeccions a Catalunya. Això, si volen, no s'ho creguen, que no és una anàlisi tècnica, eh?, però ara torno a una anàlisi tècnica. S'ha dit, lo nivell de preus és diferent; això –que després en parlarem, en funció de costos– té una implicació gran sobre els impostos que es paguen, perquè ara estem parlant dels impostos que es paguen, no els dels diners que es gasten. Per què? Perquè natros tenim un sistema que és progressiu en dos sentits: si el preu d'un producte és més gran, la repercussió de l'IVA proporcionalment és la mateixa, però en termes absoluts és més gran.

Segon, estem parlant dels grans impostos estatals. Jo no m'estic referint a les parts autonòmiques ni als impostos autonòmics, això és qüestió de cada regió. L'impost de la renda té una escala progressiva. Si els salaris privats són més alts a Catalunya que a Múrcia perquè les empreses fan convenis col·lectius més alts a Catalunya que a Múrcia perquè el cost de la vida és més alt a Catalunya que a Múrcia, de l'IR-PF es paga més, perquè és progressiu; no és proporcional, és progressiu, no és una *flat tax*, és progressiu. Per tant, clar que els impostos els paga la gent, no els territoris. Això ho sap qualsevol economista, eh?, per això natros analitzem els *spillovers* territorials i fem ajustos especials a les anàlisis.

Però no convé saber que els impostos els paga la gent, les persones, als territoris. Compte, lo sistema de finançament autonòmic sí que ho sap, que el territori és important. Per què? Perquè el sistema de finançament autonòmic estableix, per tancar

el sistema, que la insularitat, la dispersió i l'envelliment –que ho he de recordar, que això m'ho he apuntat, que això és una comissió parlamentària i no és una tertúlia– i la superfície són elements que intervenen en el cost dels serveis. I per això definixen la població ajustada, no la real. Vostès saben que ens financem per població ajustada, no real; doncs és població ajustada per elements espacials. Clar que els impostos se fan al territori i los paguen les persones que viuen en un territori, i això afecta el que paguen, i se gasten en un territori, per això afecta el que es gasta.

No estem parlant de balances fiscals; si no, òbviament estariem parlant del que és la intervenció pública de l'Estat no via ingressos –qui paga–, sinó del que es gasta dels ingressos de l'Estat, no dels ingressos dels autonomies o dels municipis, perquè això és una altra història, jo no estic parlant d'això.

L'efecte, quin és? –i acabo–, l'efecte és sobre els ciutadans. Hi ha una intervenció pública de l'Estat en un esquema fiscal d'ingressos i una intervenció pública de l'Estat en un esquema fiscal de despeses. Una part és via finançament central del sistema autonòmic –no impostos propis, etcètera, això és a part– i una altra és la despesa de l'Estat en les competències pròpies.

Això, juntament amb la paritat de preus, determina el nivell de renda de les famílies, i l'última vegada que s'ha calculat a Espanya és el 2010, perquè la Fundació Cajas de Ahorro, Funcas..., fins aquell any los germans Alcaide havien aconseguit tenir les dades per calcular per a cada any los nivells de preu a cada regió i, llavors, aplicar els nivells de preu a la renda de les famílies, el que una família té disponible per gastar a final de mes, no?, que al final és lo que... Jo els he dit que a mi m'interessa més això que no el que té la Generalitat per gastar a final de mes, tot i que soc empleat públic, que espero que... Llavors, clar, això per al 2010 ho sabem. Sabem quin és l'efecte de passar la creació de riquesa per persona de cada regió PIB a, després de l'acció distributiva ingressos-despeses de l'Estat i l'efecte de la diferència de preus, la renda de les famílies, lo que tenen les famílies per gastar.

Jo no he portat..., això existeix, eh?, està publicat. Llavors, jo ja els hi dic, tots ho sabem: Catalunya és la quarta regió en PIB *per capita*, si encara ho és. Catalunya passa a ser la novena regió en renda disponible de les famílies perquè Castella-Lleó, Aragó, Cantàbria, Astúries i La Rioja produeixen menys, però, atès lo joc fiscal de l'Estat d'ingressos-despeses i la diferència a nivell de preu, aconsegueixen que les seves famílies –no els seus governs, no les seues institucions– tinguin més renda disponible que les catalanes, que l'any 2010 era lo cent u per cent de l'espanyola. Enhorabona.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, doctor Germà Bel, per la seva intervenció. I ara passem el torn a la doctora Marta Espasa. Gràcies.

Marta Espasa Macias (exsecretària d'Hisenda)

Bona tarda. Moltes gràcies per convidar-me a aquesta sessió, que se'm va demanar que parlés del concert econòmic i ho he fet de manera molt estricta. No sé si em senten... (*Pausa.*) Sí? (*Veus de fons.*) D'acord, perfecte. I el concert econòmic estrictament és el model de finançament del País Basc. He preparat unes transparències que estan disponibles per a tots vostès, i em cenyiré a explicar tècnicament què és el concert econòmic, aquest model de finançament del País Basc.

(*L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.*)

Bé, quant a la normativa, cal destacar que el propi estatut d'autonomia del País Basc explicita, en el seu article 41, que les relacions d'ordre tributari entre l'Estat i el País Basc es regularan mitjançant un sistema foral tradicional de concert econòmic o conveni. Per tant, el seu propi estatut l'any 79 ja reconeixia que el model de finançament foral s'havia de basar en un sistema de concert econòmic. I el primer

concert neix l'any 81, amb la Llei 12 de l'any 81, que era per vint anys. Aquest es va renovar l'any 2002, i amb aquesta renovació ja s'ha deixat en una durada indefinida. Per tant, actualment el concert, el model de finançament del País Basc, ja té durada indefinida.

Quina és la característica bàsica d'aquest model? A diferència del model del conjunt de comunitats autònomes de règim comú, és un model via ingress i no via despesa. El model via despesa, com abans ha comentat el doctor Carreras, és un model en el qual l'Estat determina quines són les necessitats de despesa de cada comunitat autònoma i els assigna uns recursos. Aquestes necessitats són, com dèiem, la població ajustada. A banda d'això, després es van crear altres fons que van acabar distorsionant moltíssim el que és aquest model més simple, que seria poder atribuir uns ingressos per finançar aquestes necessitats, i ha fet que hi hagi unes disparitats enormes entre comunitats autònomes.

Per tant, un desequilibri horitzontal molt alt, però també un desequilibri vertical molt elevat entre l'Estat i les comunitats autònomes, perquè el 2009 es va pactar repartir els recursos d'una determinada manera i des del 2009 a ara l'Estat..., millor dir, des del 12 al 22 en concret, els ingressos de l'Estat han crescut gairebé un noranta per cent i els de les comunitats autònomes només un quaranta per cent, quan les necessitats de despesa de les comunitats autònomes de règim comú estan molt vinculades a l'estat del benestar i ja només per un impacte demogràfic..., fa que tinguin un potencial de creixement molt més superior que no els serveis que presta l'Estat, que tenen un caràcter general, d'administració general, etcètera, d'acord?

Per tant, aquest és el model de despeses que tenim al conjunt de comunitats de règim comú. El model foral és un model d'ingrés, és un model en el que l'Estat va traspasar, va atorgar tots els recursos tributaris a les comunitats forals, País Basc i Navarra, i a partir d'aquí les comunitats forals fan una aportació a l'Estat per les càrregues no assumides i la resta serveix per finançar les competències que tenen traspasades. Per tant, és un sistema de màxima autonomia tributària. Però també assumeixen un risc, i és que, òbviament, al tenir màxima autonomia tributària, màxima responsabilitat fiscal, assumeixen el risc unilateral de que si l'economia pateix una depressió, doncs, els seus ingressos es redueixen i no poden acudir a l'Estat.

Aquest model té dos grans elements: d'una banda, l'autonomia fiscal i, d'altra banda, l'aportació econòmica a l'Estat, que és l'anomenat «cupa» en el cas del País Basc o «aportació» en el cas de Navarra.

Autonomia fiscal. L'autonomia fiscal també l'hem de desagregar en dos altres elements. D'una banda, potestat tributària, que vol dir capacitat de regular el sistema fiscal tributari del País Basc, i això implica la possibilitat d'adaptar aquest sistema fiscal a les necessitats i preferències dels ciutadans del País Basc a través dels impostos concertats. I, d'altra banda, la capacitat de gestió i de recaptació de tots els tributs que formen part del sistema tributari del País Basc a través de les tres diputacions forals. I, d'altra banda, tenim l'aportació.

Aquesta potestat tributària, aquesta capacitat normativa, no és absoluta ni plena, sinó que també està limitada. I està limitada per uns principis generals i per uns principis i uns criteris d'harmonització fiscal. Els principis generals no són altres..., han de respectar la solidaritat en els termes previstos en la Constitució i en l'estatut; el sistema fiscal ha de mantenir la mateixa estructura general que el sistema impositiu espanyol de l'Estat; que hi ha d'haver, com no pot ser d'altra manera, una coordinació i harmonització i col·laboració amb l'Estat i també amb els altres territoris, i que cal sotmetre's als tractats i convenis internacionals. Per tant, les comunitats forals han de seguir aquests principis. I, a més a més, diu la llei del concert que les normes tributàries dictades pels territoris forals s'han d'interpretar segons la llei general tributària. Això, d'una banda, els principis generals.

D'altra banda, criteris d'harmonització. És a dir, tampoc tenen aquesta autonomia plena, sinó que han de complir tota una sèrie de criteris, com són, per exemple,

que s'han d'adequar a la llei general tributària pel que fa a la terminologia i els conceptes. Una altra qüestió important és que han de mantenir una pressió fiscal efectiva global equivalent a la del conjunt de l'Estat, a la de la resta de l'Estat; això és un criteri que surt en el concert econòmic. I també, òbviament, com no pot ser d'altra manera, han de respectar i garantir la llibertat de circulació i establiment de les persones i la lliure circulació de béns i de capitals i serveis, i no hi ha d'haver cap mena de discriminació ni de distorsió en les assignacions eficients de recursos.

Quan parlem de col·laboració amb l'Estat, les comunitats forals tenen inclús un article en la seva llei que parla d'aquesta col·laboració i que l'explicita. Què vol dir «col·laborar amb l'Estat»? Doncs «col·laborar amb l'Estat» vol dir aquests quatre punts. D'una banda, que s'han de comunicar prèviament les normes tributàries que pensen aprovar.

Que han de participar en els acords internacionals, és a dir, l'Estat ha d'establir els mecanismes pels quals el País Basc pugui col·laborar en els acords internacionals, perquè el País Basc té capacitat normativa sobre tot el seu sistema tributari i, per tant, té veu o ha d'estar involucrat en tots els tractats internacionals.

Un altre –important–: intercanvi d'informació tributària. Com és obvi, l'Estat i els territoris forals s'han de facilitar la informació tributària per garantir la millor gestió, inspecció i recaptació possible. I inclús diu que compartiran dades a través dels seus centres de processament amb intercomunicació tècnica i un pla d'informació anual conjunt. I, a la vegada, també diu que el que haurem de fer és establir plans d'inspeccions comunes, les diputacions forals amb l'Estat.

I, finalment, la cooperació internacional.

Per tant, la capacitat normativa veuen que ha d'estar també molt vinculada o ha d'estar vinculada, com no pot ser d'una altra manera, també amb l'Estat per poder garantir al màxim la recaptació i evitar el possible frau fiscal, i, d'aquesta manera, que les diputacions basques puguin desenvolupar amb la màxima eficiència possible les seves tasques assignades, que no són altres que la gestió i recaptació de tots aquests tributs.

D'acord. També, quant als tributs, saben que es diuen «tributs concertats». Llaavors, de tributs concertats n'hi ha de dos tipus: els que tenen normativa autònoma, que vol dir que les diputacions forals o els territoris forals tenen una àmplia capacitat normativa, i els tributs concertats de normativa estatal. Els de normativa autònoma són els que els hi he posat en aquest quadre: l'impost sobre la renda, societats, patrimoni, etcètera. I veuen que la capacitat normativa és molt àmplia, només tenen restriccions o limitacions que fan referència a retencions, i en el cas de l'impost de societats també amb la definició de grups fiscals; pel que fa a la resta, pràcticament poden modificar qualsevol element tributari.

En canvi, després hi ha tot un seguit de tributs indirectes, bàsicament, que són de normativa comuna, és a dir, de normativa estatal. S'aplica la normativa estatal o també la mateixa normativa que aplica a les comunitats autònomes de règim comú. Per exemple, en l'impost de residus, que les comunitats autònomes en poden modificar el tipus impositiu, doncs, òbviament, a les comunitats forals també se'ls hi permet aquesta capacitat de modificar aquest tipus. Però en tots aquests altres impostos la capacitat normativa és molt limitada; molt molt, segueixen la normativa estatal.

I què queda per a l'Estat? Per a l'Estat queden els drets aranzelaris, els drets de la importació, i també els gravàmens a la importació dels impostos especials i de l'IVA; l'IVA de la importació queda recaptat per l'Agència Estatal d'Administració Tributària. Aquí tenen –no es veu gaire, però ho tenen a les transparències– què és lo que poden modificar d'aquests tributs que, bàsicament, han de seguir la normativa estatal. Bàsicament, són els models, eh?

Llaavors, aquí hi ha un punt important, que són els punts de connexió. Bé, també jo aquí els hi he posat un exemple de com funcionen els punts de connexió. Perquè, és clar, en un món tan interconnectat, doncs, hi ha d'haver aquests punts de conne-

xió sobre... Ho he ficat en l'impost de societats, que és potser el que té més particularitats de..., bé, com aplicar això, quina normativa s'ha d'aplicar, qui es queda la recaptació i, a més a més, a qui han de fer la declaració. No m'hi estenc, perquè donaria per molt de temps, però això és un tema tècnic que..., és un tema resolt, i quan no es resol també hi ha una junta arbitral que intenta dirimir tots aquests possibles conflictes que existeixen.

L'altra pota. L'altra pota és el «cupo», és l'aportació econòmica que el País Basc fa a l'Estat. La metodologia és igual a País Basc que a Navarra. Es calcula cada cinc anys, i es calcula per a un any base i es va actualitzant. I per al que serveix és per finançar les càrregues no assumides per les comunitats forals. Intenta establir un equilibri vertical. I, en aquest cas, es manifesta a través d'una transferència, el «cupo» és una transferència directa de les diputacions basques a l'Administració de l'Estat. La metodologia de càlcul..., aquí en tenen la fórmula: a l'any base s'agafen els pressupostos generals de l'Estat, se'n resta la despesa, que són càrregues assumides per la comunitat autònoma, la despesa estatal, que és càrrega assumida per la comunitat autònoma, aquelles competències que tenen assumides al País Basc, i, per diferència, es troba la càrrega no assumida.

A aquesta càrrega no assumida se li aplica un índex d'imputació, que en el cas del País Basc és del 6,24 per cent des de l'any 1981, des del seu inici, i així segueix. A partir d'aquí, es troba l'aportació íntegra i, després, se li han de fer tota una sèrie de compensacions pels tributs que no estan concertats o per la resta d'ingressos de capítols pressupostaris d'ingressos, perquè els ciutadans del País Basc també contribueixen a finançar aquests ingressos i, per tant, cal descomptar-ho, més un ajust tècnic per a algunes retencions del treball i el capital. Però això és la manera de calcular quina és aquesta aportació, quin és aquest «cupo» que les comunitats forals fan a l'Estat per les càrregues no assumides. Aquí ho tenen detallat; per tant, no m'hi estenc més.

Llavors, com els hi he dit, el «cupo» s'actualitza, es calcula un any base i després es va actualitzant en funció de com creixen els ingressos que són concertats, els tributs concertats en els pressupostos generals de l'Estat amb relació a l'any base. Si creixen un deu, si creixen un quinze, si creixen un dos..., doncs això és lo que incrementa el «cupo», que no té res a veure amb com incrementa el País Basc aquests ingressos. El «cupo» s'incrementa segons l'increment dels ingressos de l'Administració de l'Estat.

A banda d'això, una vegada calculat el «cupo», també hi han uns ajustos pels impostos indirectes, bàsicament IVA i impostos especials, perquè aquests impostos..., el seu objectiu és gravar el consumidor final, i, per tant, hi ha d'haver una compensació, un equilibri entre la recaptació de cadascuna de les administracions tributàries, Estat i forals, que ha de ser equivalent al consum interior que fan els ciutadans del País Basc i de la resta de l'Estat. Per tant, hi ha tot un càlcul d'equivalència amb cadascun d'aquests tributs, de manera que la recaptació en el País Basc per IVA i impostos especials, tots els que hi han, coincideixi amb el consum que en fan, amb el consum interior, que és el que vol gravar aquests impostos.

Doncs això és el model foral, això és el model de concert econòmic. Dos grans potes, ho repeteixo: potestat tributària i aportació a l'Estat per les càrregues no assumides, d'acord?

Avantatges d'aquest model. El principal avantatge és que és un model d'ingrés i dona àmplia autonomia i, sobretot, responsabilitat fiscal als governs forals. Permet adequar, com he dit abans, aquest sistema tributari a la realitat del territori foral. Genera un volum de recursos per habitant molt superior al que genera el volum del model de finançament de règim comú –hi han diversos estudis, aquí n'he posat un del Zubiri i un del professor Castells–, que van entre un cinquanta-cinc i un setanta-set per cent. I és també un model que permet millorar l'eficiència i la recaptació tributària. Per què? Perquè la proximitat dels contribuents amb l'Administració fa

que els contribuents tinguin una major consciència fiscal, aquesta major visibilitat i major corresponsabilitat fiscal.

Problemàtica d'aquest model. Dos grans problemes. El primer és que no participen en l'anivellament. Hi pot haver o hi ha una manca de solidaritat interterritorial, ja que només participen, perquè es considera una càrrega no assumida, al fons de compensació interterritorial, però no participen en garantir que el conjunt de comunitats autònomes pugui prestar un determinat nivell de serveis públics fent un mateix esforç fiscal. Aquesta altra pota no la tenen, només participen en l'FCI.

I l'altre desavantatge és que és un sistema poc transparent. Falten dades públiques. I la metodologia a grans trets sí que hi és, però és difícil conèixer les dades de com s'arriba exactament a trobar els càlculs del sistema foral.

I els hi he deixat una bibliografia força actualitzada per si tenen interès en poder aprofundir en el que és el concert econòmic, que és el model de finançament del País Basc i és molt similar també al model de finançament de la comunitat autònoma de Navarra.

El president

Moltes gràcies, doctora Marta Espasa. Fins aquí la primera part de la intervenció dels compareixents. I, per tant, ja passaríem el torn de paraula als diferents grups parlamentaris. En aquest cas, al grup proponent, que és el Grup de Junts per Catalunya. Té la paraula el diputat i vicepresident d'aquesta comissió, el senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, president. I moltes gràcies als tres compareixents avui. Els hi he de dir que és un gran luxe poder-los escoltar. Ens hauria agradat poder tenir més temps i més tranquil·litat, però al final les normes que tenim són les que tenim. Bé, primer de tot jo volia posar una mica..., parlar de la situació general, global, perquè al final el que pretenem amb el sistema de finançament que es millori, sigui el que sigui, és solucionar un problema que fa dècades que existeix a Catalunya que se n'ha parlat, que és el dèficit fiscal.

Les darreres balances fiscals, que vostès coneixen molt bé, si no tinc mal entès, són del 2021, 9,6 per cent, 22.000 milions d'euros; 2020, 9,8 per cent, 20.772. Aquest seria el punt de partida amb les dades que tenim ara, però, clar, estem al 2025 i hem tancat el 2024. El 2024 hi ha hagut un creixement important del PIB, estem parlant ja de 316.000 milions d'euros. Per tant, si apliquéssim aquest 9,7 per cent –un entremig–, estaríem parlant de 30.652 milions d'euros de dèficit fiscal a dia d'avui. Ja sé que són dades que no puc demostrar, veurem quan es facin els informes; però com que els informes vindran, si venen, d'aquí a tres o quatre anys, no ho sabrem fins d'aquí a tres o quatre anys.

Però, si seguim la tendència del 20 i del 21, estem parlant de 30.000 milions d'euros. En el pitjor dels casos, un vuit per cent, que és la mitjana que hem tingut durant tots aquests anys, estem parlant ja de 25.000 milions d'euros. Per tant, sempre parlem dels 22, però ja hauríem d'anar a parlar d'entre els 25 i els 30.000 milions d'euros. Evidentment, mai havíem tingut aquestes xifres. I aquest és el marc que tenim els catalans, és a dir, paguem entre impostos i cotitzacions socials molt més de 70.000 milions d'euros i, a l'hora de veritat, 30.000, de l'ordre de 25-30.000, doncs, no serveixen per ajudar els catalans, com ja s'ha dit en algun moment.

Llavors, què proposa el tripartit? Doncs proposa un model singular. Encara no en coneixem els detalls, veurem si aquesta setmana en tenim alguna dada més, però de moment el que sabem és que proposa recaptar l'IRPF, és a dir, ser el cobrador del frac de l'IRPF. Però, com s'ha dit abans, no va més enllà d'això. S'ha parlat de l'IVA, per exemple..., dels grans impostos, però l'IVA, que ho sapiguem, no hi és. Per tant, de moment, l'IVA, l'impost de societats i els impostos especials són aproximadament el cinquanta per cent de tots els impostos que paguem els catalans. Per

tant, només parlem d'una part del que paguem els catalans. Em diran: «Això és un pas endavant.» Bé, de moment només és un pas de cobrar el cinquanta per cent, com a molt, dels impostos que paguem.

Algun expert assessor d'Esquerra Republicana, allò, no oficialment –ho he de dir–, diu: «Home, això ens permetrà tenir 4 o 5.000 milions d'euros més.» Dels 22.000 o dels 30.000, tindrem 4 o 5.000 milions d'euros més. Home, què passarà si tenim 4 o 5.000 milions d'euros més? Doncs que tornarem a estar amb un dèficit fiscal –30.000 menys 5.000– de 25.000 milions d'euros, que, curiosament, torna a ser el vuit per cent. És a dir, amb aquest sistema de finançament que sembla que es proposa, si es compleixen aquestes previsions, tornarem a estar al vuit per cent que sempre hem tingut, amb alts i baixos, durant els darrers quaranta anys.

Per tant, a mi em sembla que el que estem fent és un mal negoci. Primer, perquè, a més a més, hi hauran trampes, i això ho han dit tant el senyor Bel com el doctor Carreras. Segur que fan trampes, s'ha parlat abans, i, per tant, és un *déjà-vu*. O sigui, això encara serà menys del que pretenem.

I als senyors d'Esquerra nosaltres els hi diem que, home, el 2017 vam fer l'embat, en teoria, per tenir la independència i, per tant, tenir zero dèficit fiscal, i ara, vuit anys després, estem negociant a veure si podem tornar al vuit per cent del dèficit fiscal. Per tant, hi insisteixo, això és el negoci de les cabres, així no anem enlloc.

Als senyors de la CUP, tot i que han marxat, també els hi volia preguntar si els hi sembla bé, és a dir, si estan d'acord amb un sistema singular, quan realment el que necessitem aquí és un concert econòmic.

Mirin, el concert econòmic sabem que és difícil, però què ens aportaria? I aquí jo vull anar, aprofitant que la senyora Espasa està avui amb nosaltres, a un estudi que va fer amb la Núria Bosch el 2014, que es deia *La viabilitat econòmica d'una Catalunya independent*, on s'analitzava per partides quines eren les partides que nosaltres no hi teníem competències, una mica com lo que ha dit ara del País Basc, i, per tant, que hauríem d'assumir en cas d'independència.

En aquell moment –i m'he mirat les dades avui–, estem parlant d'uns 2.000 milions d'euros entre defensa, justícia, política exterior, hisenda. Estem parlant d'aquest nivell de partida, basat en el 2010; per tant, avui segur que serien 4.000 o 5.000 milions, eh?, però estem parlant d'aquest nivell. Per tant, un concert econòmic pagant a l'Estat allò que no hi tenim competències, doncs, serien aproximadament aquests 30.000 milions d'euros teòrics menys 4.000 o 5.000. Per tant, tindríem 25.000 milions d'euros.

Això seria interessant o no per a Catalunya? Home, ja s'ha dit que molt interessant. Recordo que el pressupost està entorn dels 43.000; per tant, 25.000 milions d'euros més és molt. I sobretot servirien per a allò que en aquest Parlament parlem contínuament: per solucionar la sanitat –els tres darrers consellers que hem tingut han dit que falten 4.000 milions d'euros en sanitat–, per tenir un sis per cent del PIB en educació –que són 6.000 milions d'euros més–, per millorar la recerca i el desenvolupament com als països més avançats d'Europa –que estem parlant d'uns 3.000 milions d'euros més–, per dedicar a infraestructures –el que diu la cambra, 3.000, 4.000 milions d'euros més, i Foment també, anuals– o per dedicar a abaixar la fiscalitat entre 4.000 o 5.000 milions d'euros –que això, a més a més, com s'ha dit abans, ens permetria fins i tot apujar els salaris.

I encara ens sobrarien uns 4.000 milions d'euros més per poder ser solidaris o per poder-los dedicar a la llei de dependència, a millorar els drets socials, promoció econòmica, el que sigui. Per tant, aquesta és la Catalunya per la qual lluita Junts per Catalunya. Creiem que hem d'anar a un concert econòmic real i aconseguir aquest objectiu dels 25.000 milions d'euros, que seran els que seran, però..., aproximadament aquest nivell de millora.

Òbviament, la independència ens hi portaria. Som conscients que en aquest moment no tenim una majoria suficient al Parlament per tornar a fer un embat. Però, en

tot cas, el que no podem fer, ja que l'Estat depèn de nosaltres, o el Govern de l'Estat en aquest moment depèn de nosaltres..., de fet, des de que el president Sánchez és president, sempre depenia d'un partit independentista, ara de dos –gràcies a Déu–, doncs, podien haver fet aquests canvis, no els han fet, ara nosaltres exigirem que es facin i que es compleixi l'acord de Brusselles.

I ara ja vaig a fer els comentaris i preguntes sobre el que han dit els tres compareixents. El senyor Carreras, em sap greu que ha hagut d'anar molt ràpid, no sé si li havien dit més temps i al final s'ha quedat amb menys, però, escolti, vostè ha parlat del principi d'ordinalitat, que és important. Jo vull fer referència a que vostè va estar aquí, a la Comissió del Deute Històric, fa un parell d'anys, on ja parlava d'aquest tema, i, si no recordo malament, va dir: «Home, el principi d'ordinalitat ens situaria a resoldre 4 o 5.000 milions d'euros, d'aquests 22.000 milions» –estic parlant de dades de fa tres o quatre anys–, «però si no són amb paritat de poder de compra, tampoc serà molt». Si volem aplicar ordinalitat amb paritat de compra, estem parlant de l'ordre d'11.000 milions d'euros. I això..., en aquest moment, evidentment, estariem parlant de molt més. Li vull demanar si està d'acord amb que aquest és l'ordre de magnitud; tampoc no vull afinar massa, però l'ordre de magnitud.

Vostè ha parlat de que la Constitució –el senyor Carreras mateix ho va dir–..., home, si la Constitució ho permet per al País Basc i Navarra, també ho ha de poder permetre per a Catalunya. Per tant, és un tema de desenvolupar-ho.

Ha parlat del FLA. M'ha agradat molt que ho expliqués, perquè, clar, al final es venen algunes coses com grans resultats, però al final hi hem sortit perdent.

I l'última pregunta que li faig al senyor Carreras és..., vostè ha parlat, entremig, del concert a l'acord singular: l'acord singular que ha anunciat el PSC és un concert econòmic o no ho és?

Al senyor Bel li volia demanar –i vaig ràpid perquè se m'acaba el temps–..., vostè no ha parlat avui d'infraestructures, que m'ha estranyat, perquè sobretot en sap molt. Al País Basc..., segueix invertint l'Estat en infraestructures en el País Basc, si no recordo malament, i la pregunta que li faig també és: és vostè sabedor de si el País Basc en aquest moment té dèficit fiscal o fins i tot pot tenir superàvit? Em sembla que en algun lloc li he escoltat dir que fins i tot pot ser que en aquest moment tingui ja superàvit fiscal.

Ha parlat vostè del FLA; «FLA, FLA, FLA», d'aquell article. Totalment d'acord, i gràcies per dir-ho. I també li faig la mateixa pregunta: aquest acord singular és concert o no és concert? Vostè ja ha respost, *no* és un concert econòmic, i ha parlat de les trampes del Duran i Lleida. No ens n'oblidem, pactem el que pactem, faran trampes. Per tant, si a sobre pactem a la baixa, doncs, ens deixaran més o menys com ja estem.

I quan deia que la renda disponible és la clau, totalment d'acord. Quan feia jo aquell relat de tot lo que podem fer amb els 25.000 milions d'euros... Evidentment, si abaixem la fiscalitat, els nostres ciutadans tindran més renda disponible i, per tant, més benestar, i qui diu això, moltes altres coses.

I, finalment, a la senyora Marta Espasa, ja li he parlat d'aquest estudi que va fer el 2014. Si se'n recorda i si em pot confirmar les dades que jo li deia, és a dir, que realment el cost del «cupo» a Catalunya seria de l'ordre de 4 a 5.000 milions d'euros, si ho té al cap.

Vostè ha parlat del risc en cas de crisi, això és cert, però, escolti'm, què va passar amb la crisi del 2008-2009? Que Catalunya, de fet, tenia superàvit, però l'Estat s'endeutava i al final aquest superàvit quedava compensat per l'endeutament que al final els catalans també havíem d'assumir. Per tant, seguíem amb el vuit per cent del dèficit fiscal. Per tant, escolta'm, si hi ha crisi, ja ens endeutarem...

El president

Vicepresident, hauria d'anar acabant, si us plau.

Joan Canadell i Bruguera

Acabo ja, acabo ja. I quan ha parlat de la capacitat tributària..., o sigui –i acabo–, quan vostè parlava de què era el concert econòmic i què és l'acord singular, crec que queda clar que l'acord singular *no té res a veure* amb el concert econòmic, perquè vostè ha explicat què és un concert econòmic i pel que hem sentit no s'assembla un ou a una castanya. I, per tant, crec que és interessant que ho ratifiqui, eh? Aquesta és l'última pregunta.

I gràcies, president. Havíem quedat en nou minuts. No sé si he fet una mica més, però gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. En aquest cas, ara tocaria el torn de paraula al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula el diputat el senyor Albert Salvadó.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. En primer lloc, agrair als tres compareixents avui que hagin compartit amb nosaltres esta exposició i, evidentment, donar-los la benvinguda a la comissió. Jo, per les referències reiterades del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, no voldria ni pensar que hi hagués una millora molt substancial en el model de finançament a Catalunya, que milloraria evidentment la qualitat de vida dels catalans i de les catalanes, i que Junts per Catalunya fes com va fer el món convergent l'any 78, com va fer Mas l'any 2006, i que una vegada més, per tercera vegada, Junts per Catalunya renunciés a la millora dels nostres conciutadans.

Dit això, en l'anterior compareixença ens hem centrat molt en il·lustrar com ens perjudica el dèficit fiscal, i crec que en este cas podem posar el focus en lo funcionament de l'actual sistema de finançament i com la seua reforma és inajornable.

El darrer article que he llegit de la Marta Espasa a la revista *Eines*, que mos apunta la necessitat d'actualitzar el sistema de finançament seguint els criteris del que en l'acadèmia es coneix com a «federalisme fiscal de segona generació», que apunta com lo model de finançament hauria de complir criteris de, per una part, autonomia i responsabilitat fiscal, entenent que té capacitat normativa sobre els tributs, capacitat de gestió i administració sobre ells i disposició a la recaptació; dos, equitat vertical, generant els recursos adequats per fer front a les competències assumides, prioritzant governs que sostenen a partir d'impostos generats al seu territori abans que el sistema de transferències; tres, solidaritat interterritorial, tenint en compte l'esforç i capacitat fiscal que reduïska diferències sense capgirar-les, tal com passa en l'actual sistema, i, finalment, quatre, regit per criteris evidents de transparència i coordinació.

I si examinem l'actual sistema amb estos criteris és evident que suspèn de llarg. En primer lloc, el manifest desequilibri vertical, on l'Estat ha anat acumulant més i més recursos en detriment del conjunt de la resta; abans ne feia referència ja la senyora Espasa, amb un creixement d'un vuitanta-nou per cent de l'Estat respecte a un quaranta per cent de les comunitats autònomes en el mateix període. La redistribució horitzontal és complexa i amb múltiples fons, que fa que el resultat final sigui arbitrari i opac. I, especialment, està caracteritzat per la manca d'autonomia financera i la manca de responsabilitat fiscal; se té molt poca capacitat normativa i encara menys capacitat de gestió. I esta manca de capacitat de gestió s'il·lustra en un funcionament del model de finançament en base a bestretes –ho comentava el senyor Carreras–, uns diners que l'Estat avança a compte i que es recalculen posteriorment, uns càlculs que sempre acaben afavorint l'Estat i resten predictibilitat al sistema.

Per este motiu creiem que val la pena, en estes compareixences finals sobre el concert, posar el focus en un aspecte clau dibuixat a l'acord d'investidura, en este «denostat» acord d'investidura, un acord que –recordem-ho– és entre Esquerra Republicana i el PSC, però que també té el vistiplau de l'executiva federal del PSOE, imprescindible i, per tant, hi incloem el vistiplau de la ministra Montero.

I la primera etapa d'estos acords és que la Generalitat recapti el cent per cent dels impostos generats a Catalunya, com s'ha dit, començant per l'IRPF. Ningú sap quant durarà la legislatura a Madrid. Per este motiu és imprescindible fer les reformes necessàries lo més prompte possible. I aconseguir que sigui la Generalitat qui gestioni, recapti, liquidi i inspeccioni tots los impostos suportats a Catalunya suposaria, des del nostre punt de vista, canviar la lògica del sistema: passar d'un model opac a un model transparent, on la Generalitat recapta i gestiona els seus propis impostos.

En una recent conversa a l'Ateneu Barcelonès entre la consellera Mas i el conseller Castells, los dos coincidien en que la clau de volta de l'acord del finançament hauria de ser això, aconseguir un traspàs de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària a l'Agència Tributària de Catalunya, igual com en el seu moment se van traspasar els Mossos d'Esquadra, que la Generalitat passi de gestionar el deu per cent dels impostos al cent per cent dels impostos. I en este punt entenem que hauríem de remar tots plegats –tots junts, si voleu–, perquè l'oportunitat per fer-ho possible és ara, no és l'any que ve, no és la propera legislatura; l'oportunitat és ara, caldria aprofitar-la.

El senyor Carreras ha patit segurament els anys més durs pel que fa a la gestió de tresoreria de la Generalitat, la senyora Espasa coneix com ningú quins són els límits i el marge de maniobra que l'actual sistema ofereix a la Generalitat, el senyor Bel ha fet anàlisis de referència de com les inversions en infraestructures conformen el model d'estat. I pregunto als compareixents –una única pregunta per als tres–: quin impacte sobre la gestió de tresoreria de la Generalitat i sobre la seua capacitat de decisió política i de planificació suposaria que la Generalitat gestioni directament tots los impostos, que tingui el control de la caixa, passar a un model d'ingrés? Ho pregunto de forma genèrica als tres perquè responguin segons lo seu àmbit, si així ho consideren.

I, per acabar, natros volem concloure estes compareixences fent una crida al conjunt de partits centrals i democràtics d'esta cambra a sortir tots de la seua zona de confort, d'interessos partidistes, i remar plegats per a fer realitat l'oportunitat que tenim d'aconseguir un nou model de finançament singular per als catalans i per a les catalanes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn de paraula del Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Molt bé, president; moltes gràcies. Abans de tot, també voldria agrair tant al doctor Carreras com al doctor Bel i a la doctora Espasa que avui estigueu amb nosaltres aquí, a la Comissió d'Economia i Finances del Parlament, perquè sou realment experts i valorem molt les vostres explicacions i totes les informacions que ens heu donat al respecte, tant del finançament autonòmic com també del concert econòmic.

Jo faré una intervenció..., primerament llançaré una sèrie de preguntes que poden contestar indistintament, i després dedicaré la resta del temps una miqueta a donar a conèixer, tot i que ja són ben conegudes, la posició i l'argumentació que tenim des del Partit Popular.

Una primera pregunta. Tenint en compte..., les preguntes no només faran referència al finançament autonòmic de Catalunya, sinó que també parlarem d'impostos i de despeses i també d'inversions, perquè al final entenem que en un pressupost de la Generalitat tenim a la banda d'ingressos al voltant del seixanta per cent els que deriven del finançament autonòmic, la resta –el quaranta per cent– són els impostos propis, i després tenim, a la banda de despeses, les inversions i totes les despeses corrents. Per tant, una cosa va lligada amb l'altra.

Bé, la primera seria si creuen que es podria revisar el finançament de totes les comunitats autònomes, no només la de Catalunya, i garantint una despesa estable en els serveis que estan vinculats amb l'estat de benestar i també tenint en compte, com apuntaven, el cost efectiu de prestar els serveis públics que han estat transferits. I, al mateix temps, voldria preguntar si es podria donar el cas que millorés el finançament de totes les comunitats autònomes de règim comú i, és clar, mantenint-nos dins el marc de la LOFCA.

Bé, com ja s'ha anunciat que sembla que l'any que ve, si no tot, gran part de l'IRPF es gestionarà des de l'Agència Tributària de Catalunya, els hi voldríem fer una segona pregunta, i és què hi guanyarem els catalans i catalanes pel fet de pagar l'IRPF a l'agència tributària catalana en comptes de a l'Agència Estatal d'Administració Tributària. Abans la doctora Espasa comentava que, com més visualització, hi ha més conscienciació per part de la ciutadania. Doncs no ho tinc tan clar, perquè al final tots els impostos a dia d'avui es presenten per plataforma digital, i realment no sé si és així. I, a més, tenint en compte quina és la situació que tenim a dia d'avui en el Govern de la Generalitat, i és que ha pactat amb Esquerra Republicana i també amb els Comuns el seu acord d'investidura, que això s'acabarà traduint en que no abaixarà cap impost durant aquesta legislatura, com a mínim: ni es pretén deflactar ni abaixar per a les classes mitjanes l'IRPF, es pretén mantenir tal com està l'impost de successions, mantenir l'impost sobre el patrimoni... Per tant, no hi veiem cap guany, en termes de lo que seria l'aportació als impostos.

Però, si seguim amb els acords d'investidura, també el Govern ha pactat amb Esquerra Republicana la creació d'un consorci per a la gestió de les inversions de l'Administració central aquí a Catalunya. I això ens ha fet pensar també sobre les inversions que li corresponen a la Generalitat, que van a càrrec dels seus pressupostos. Jo els hi voldria preguntar si vostès saben quines inversions s'han executat a càrrec del pressupost de la Generalitat, del sector públic de la Generalitat, l'any passat o fa dos anys o fa tres anys, perquè nosaltres ho hem anat preguntant i mirant a la pròpia web de la Generalitat i no fa aquest exercici de transparència.

I, per tant, l'únic que tenim són les dades agregades a partir del compte general consolidat de la Generalitat, que aquí podem veure en el seu conjunt que s'han executat al voltant cada any d'uns 3.000 milions d'euros, però que això representa una mica més del quaranta per cent del que s'havia pressupostat en el sector públic de la Generalitat i que tan sols representa el cinc per cent del pressupost total executat per part del sector públic de la Generalitat. I, en canvi, l'Ajuntament de Barcelona, que el conec força bé, destina cada any un vint per cent del seu pressupost a inversions.

Si parlem d'inversions, ara toca parlar també de despeses corrents. I, clar, veiem que hi ha elevades despeses corrents en tot lo que seria el grup de la Generalitat, que es situen al voltant de 45.000 milions d'euros, i els voldríem preguntar si responen sempre..., si creuen que responen sempre als principis d'eficàcia, d'eficiència o de bona governança. Ho dic perquè recentment la Sindicatura de Comptes va presentar l'Informe de fiscalització número 24/2024, en el que s'arriba a la conclusió que el seixanta per cent del deute públic que pateix la Generalitat de Catalunya ve explicat per causes diferents a l'infrafinançament.

Per tant, aquí nosaltres el que veiem és que la despesa pública no para de créixer i que no ha anat recolzada per un creixement de la renda *per capita*, perquè està totalment estancada des de fa quinze o vint anys, i, per contra, s'han anat acompanyant per una alta fiscalitat les famílies i les empreses.

Bé, la cinquena pregunta... Em penso que també tinc una miqueta més de temps, no? (*Pausa.*) Acabaré molt ràpid, president. La cinquena pregunta fa referència al concert econòmic. Jo agraeixo que la doctora Espasa ens hagi explicat com funciona, i amb molt de detall, el concert econòmic al País Basc. Llavors, clar, la pregunta que ens sorgeix és si vostès serien partidaris d'aplicar un concert econòmic similar o igual al del País Basc a Catalunya.

És a dir, les preguntes que ens sorgeixen són: quina capacitat normativa hauria de tenir l'Administració catalana, sempre seguint, com deia vostè, doctora Espasa, els principis generals, els criteris d'harmonització fiscal... En la compareixença anterior s'ha arribat a dir que seríem capaços de millorar el salari de referència, que augmentarien els salaris, que diversificaríem el model econòmic. Jo no ho veig, sincerament, amb el tema de capacitat normativa en els impostos. Com s'hauria de modificar l'aportació catalana a la caixa comuna? Quina solidaritat hi hauria per part de Catalunya amb la resta de comunitats autònomes? El senyor Canadell ha parlat del «cupo», de si estaria al voltant d'uns 4.000 o 5.000 milions d'euros. És així? Vostès creuen que aquest seria l'import aproximat que hauria de pagar a l'Estat pels serveis que presta a Catalunya?

Bé, i, com ja estic fora de temps, simplement, de manera resumida, dir que des del Partit Popular diem «sí» a un finançament autonòmic que sigui just i justificat per a la millora dels serveis públics a Catalunya en el marc de la LOFCA i, per tant, en un sistema que sigui solidari, equitatiu i negociat entre totes les comunitats autònomes de règim comú, però diem «no» a un concert econòmic bilateral per a Catalunya amb l'Estat, perquè no en veiem ni els beneficis ni tampoc la viabilitat jurídica.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, i té la paraula l'illustre senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. La palabra «temor» proviene del latín «*timor*», que significa «miedo» o «espanto», y creo que no hay mejor definición para poder definir, valga la redundancia, la intervención del señor representante de Esquerra. El mensaje es el siguiente: vamos a correr de manera..., a *sprint*, porque al señor Sánchez le quedan dos días y en el momento en que caiga Sánchez sabe perfectamente que con un gobierno de VOX jamás ustedes ni tendrían concierto ni tendrían financiación singular ni tendrían cualquier tipo de chiringuito que ustedes quieren aplicar.

Mire, aquí han habido cosas que me han sorprendido profundamente. Incluso el señor representante de Junts –Junts pel Sí, Junts per Cat, «Junts pel tres per cent», o Convergència i Unió, o «Convergència i desunió»–, que hable de las trampas de Duran i Lleida..., la verdad es que me ha sorprendido. Me ha sorprendido, pero, en fin, con el señor Canadell nunca nos dejan de sorprender. (*L'oradorriu.*)

Yo me voy a centrar en las intervenciones que me han precedido, sobre todo las intervenciones de los tres ponentes, que agradezco profundamente.

En primer lugar, la señora Espasa. No voy a entrar en su exposición porque usted nos ha explicado algo que ya sabemos, por desgracia: es que hay españoles de primera, españoles de segunda, españoles que tienen mayor financiación gracias a un acuerdo infame e indigno. Y, por tanto, evidentemente, sabemos técnicamente cómo funciona el cupo, desgraciadamente, sabemos perfectamente cómo funciona la negociación con el Gobierno, y, a pesar de que usted dice que se actualiza cada cinco años, la verdad es que la actualización normativa también se pacta cada año. Por tanto, sabemos perfectamente cómo funciona.

Lo que sí que he querido intentar..., tomar los máximos apuntes posibles de las intervenciones del catedrático Germà Bel y del señor Carreras. En primer lugar, empezaré por el señor Carreras. Bueno, usted, como bien sabe –y tengo muy poco tiempo, seré muy rápido–..., usted ha sido secretario de Economía muchos años con el señor Mas-Colell. Usted ha gobernado Cataluña, usted cogió la deuda pública en Cataluña con..., no llegaba a 40.000 millones de euros y la dejó en 80.000. Y, claro, cuando usted habla del déficit fiscal, habla del FLA, habla de la inversión en defensa, habla de las incapacidades y de la diferencia entre comunidades autónomas ricas y pobres, pues, me llama la atención que aquellos que han endeudado de manera exa-

gerada a Cataluña digan que la mejor solución es un concierto económico y que la viabilidad económica para esas comunidades es la misma, cuando ustedes, evidentemente, han gestionado y han gobernado en Cataluña.

No únicamente ustedes, sino también el señor Germà Bel, que... Mire, usted es de Alcanar, yo soy de Tarragona. Usted fue quien encabezó la lista de Junts pel Sí, usted encabezó la lista electoral que dio un golpe en Cataluña. Y, evidentemente, desde la Generalitat algunos operadores y usted desde el Parlamento de Cataluña... Usted dice que le preocupa lo que viene a ser la renta disponible de las familias. A mí también. Lo que veo es que a usted no le preocupaba cuando siete mil empresas de Cataluña se tuvieron que «fugar» a causa de su nuevo régimen fiscal y el acoso permanente...

El president

Il·lustre diputat, disculpi... (*Veus de fons.*) No, no és només per vostè. Tal com ha fet el vicepresident en la compareixença anterior, el crido a l'ordre, perquè els compareixents avui estan aquí com a experts i voluntàriament i no per retre comptes del que hagin fet ells en les seves etapes polítiques anteriors. Per tant, ceneixi's, si us plau, al que pertoca, que és..., com a experts, i amb l'exposició que han fet. I intervingui amb la seva llibertat d'expressió, però ceneixi's al que toca. Moltes gràcies. Li activo el temps.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Como le he dicho al anterior presidente de la comisión, seguiré en mi libertad de expresión y diré lo que yo considere en virtud del decoro parlamentario. Yo, evidentemente, como he dicho, me he atendido de manera estricta a la intervención de los ponentes; lo que pasa, que en el momento en que se ha pasado de un tema académico y puramente académico a un tema evidentemente político, pues, evidentemente intervengo de manera política.

Prueba de ello es que el señor Carreras ha hablado de «odio» y «resentimiento anticatalán», lo ha dicho. Yo no sé qué argumento jurídico o económico es ese. Si usted es capaz de defender económicamente y jurídicamente ese concepto, yo entonces cambiaré mi intervención. O a lo mejor el señor presidente de esta comisión deberá considerar que la intervención tiene que ir de una línea a la otra, pero me imagino que no, que haré la que me toque.

Por tanto, mi reflexión es la siguiente, y es que, a pesar del intento de coartar mi libertad de expresión, yo diré... (*Veus de fons.*) Sí, sí, no se preocupe. Al final hay una cosa que es importante, que es el relato, el mensaje. Ustedes son académicos, ustedes tienen una gran responsabilidad académica. Ustedes dan clases, ustedes explican la economía, que lo valoro muy positivamente, y yo hoy vengo a escucharles a ustedes con toda la objetividad del mundo. Lo que, evidentemente, cuando condicionan situaciones económico-políticas a su mensaje, pues, evidentemente, hay que ponerlo en valor.

Mire, yo pongo, digo y quiero resaltar un par de cuestiones, que es que ustedes, en su justificación o presunta justificación para el concierto económico, se centran en el déficit fiscal; en el déficit fiscal, en la diferencia entre comunidades ricas y pobres. De hecho, el señor Carreras ha hecho una cosa que..., ha dicho un concepto que me ha llamado la atención, que ha citado las comunidades ricas como aquellas que son «turísticas». Pues yo estoy completamente de acuerdo con usted, lo que pasa es que no sé si otros partidos que están aquí escuchándole estarán de acuerdo con ello.

En definitiva, quiero decir lo siguiente, y es que en Cataluña ha habido situaciones en que el FLA ha tenido que intervenir en Cataluña; si no, muchos proveedores no se hubieran abonado. Gracias al Fondo de Liquidez Autonómico ha habido una situación de rescate permanente en los últimos veinte años en Cataluña, y una situación que –lo más importante–..., y es que eso interviene de manera directa en los servicios públicos, en las infraestructuras y en el bienestar de las familias.

Por tanto, ustedes, si categóricamente pueden aportar y pueden apoyar que un concierto económico en Cataluña, obviando la solidaridad entre regiones, obviando la igualdad entre españoles y obviando cualquier tipo de transparencia y fiscalidad..., pues, me gustaría que ustedes lo justificaran de una manera jurídico-económica. Únicamente usted se ha apoyado en el señor Carreras para decir que un concierto, siempre y cuando se haga y se abra a otras posibilidades, a otras comunidades autónomas, sería constitucional. Le podemos asegurar que nosotros no..., no es nuestra forma, no es nuestra manera.

Y le digo más. Se ha puesto el modelo del País Vasco –y acabo. En el País Vasco la recaudación fiscal les compete a las diputaciones. No sé si los señores d'Esquerra, Junts o el PSC estarían dispuestos a que las diputaciones nacionales en Cataluña estuviesen en disposición de recaudar el IRPF y todos aquellos impuestos que suponen y que quieren acabar recaudando.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, diputat Ramírez. Simplement dir-li que jo, com he comentat, no li deia el que vostè ha de dir o no ha de dir. Jo li deia que fes simplement esment del que han fet els compareixents quant a la seva exposició i que no parlés d'altres coses que no venien al cas. Per tant, mesuri les seves paraules, perquè no és el que li he dit. Moltes gràcies.

I, en aquest sentit, ara tocaria el torn del Grup Parlamentari dels Comuns i de la CUP, però ja ens han comentat que, malauradament, han hagut d'abstenir-se dels torns d'intervenció més enllà de l'exposició. El Grup Mixt no hi és, no està a la sala. Per tant, passariem el torn de paraula al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula l'il·lustre senyor diputat Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. No hauria volgut començar d'aquesta manera, però... Ja vaig fer-ho fa unes quantes setmanes en el Ple, citant el filòsof Schopenhauer, que deia..., va publicar, de fet, un llibre que es deia *L'art d'insultar*, a finals del segle XIX. En aquest llibre, *L'art d'insultar*, que en seguia un de previ, que era *L'art de tenir raó*, argumentava que l'insult, la desqualificació, és l'únic o el darrer recurs quan no es tenen arguments. I em sembla que, malauradament, hem vist en la darrera intervenció, la que m'ha precedit, un exemple clamorós d'un exercici d'això, l'art d'insultar amb la manca més total i absoluta d'arguments consistents amb relació a les intervencions dels ponents.

Des del nostre grup, sí, des de la coincidència o des de la discrepància, volem agrair-los la seva intervenció, les seves presentacions de les ponències, i, a més, més des de la coincidència que des de la discrepància –en tot cas, no és l'element rellevant. I ens sembla sempre indispensable la deferència, el manteniment del decòrum i l'educació, especialment amb els compareixents que venen voluntàriament i graciosament, si vostès m'ho permeten, a aquest Parlament a oferir-nos els seus coneixements.

Sense perdre més temps en aquesta consideració, entro en el fons de la qüestió. I el que els hi voldria comentar és el següent. Aviam, tenim l'anàlisi. L'anàlisi sobre la situació del finançament a Catalunya i en el conjunt de les comunitats és a bastament coneguda, a bastament treballada. Tenim un diagnòstic. Sabem els problemes, sabem quins són, hi ha vasta literatura acadèmica que ha determinat des de totes les orientacions possibles..., quantitat d'informes, hi insisteixo: des de totes les orientacions de Fedea, l'informe d'experts del 2017, contribucions importantíssimes de l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques... Per tant, hi ha un diagnòstic exhaustiu i profund de quines són les mancances i els problemes del sistema de finançament.

Bàsicament, per no estendre'm, podem..., i d'acord amb el que s'ha dit, per tant, insisteixo en la coincidència en la immensa majoria de les dades que vostès han aportat, entre altres coses perquè són dades, són elements factuais difícilment discu-

tibles. Per tant, podem donar-hi una visió política, però les dades i els resultats de les anàlisis són, efectivament, els que són.

Tenim una divisió, una distribució horitzontal dolenta. El resultat de l'aplicació del sistema de finançament del 2014 ha tingut un resultat dolent, bàsicament. I ho ha dit el doctor Carreras, la part del fons de garantia, que distribueix un setanta-cinc per cent dels recursos, funciona raonablement bé, però els altres fons, fons de suficiència i l'altre fons, ja més residual, s'han acabat distorsionant, bàsicament, per l'aplicació del principi de l'*statu quo*, la distribució efectiva i el nivell d'anivellament que es pretenia, diguem-ne, en aquest sistema de finançament.

Tenim una distribució vertical alterada, com ha dit la doctora Espasa, perquè com a conseqüència de l'aplicació de l'evolució dels tipus i les bases fiscals des del 2009/2007 que es van calcular, doncs, l'evolució dels impostos, hi insisteixo, tipus i bases en disposició que recapta i ingressa l'Estat i les comunitats autònomes..., han tingut una evolució diferent que ha acabat determinant una distribució diferent dels recursos públics en el nostre país.

Tenim un element a considerar amb relació a la PPA, la paritat de poder adquisitiu. Podríem discutir si la ponderació hauria de ser la part afectada o no indexada dels recursos des del punt de vista de la despesa o si hauria de ser en la totalitat del pressupost, però en qualsevol cas és un factor a considerar.

I tenim també mancances que no s'han comentat, com en els índexs de revisió de costos, que tampoc no estan funcionant ni han funcionat, del sistema de finançament.

Per tant, tenim una aproximació bastant coneguda sobre els problemes. També tenim una aproximació, si més no, en abstracte o des del punt de vista de la definició dels principis, de quines són les receptes que ens poden permetre resoldre o millorar aquesta situació. Sent molt esquemàtic: recaptació, gestió i liquidació dels impostos a través de l'autoritat tributària catalana –per tant, la gestió dels impostos, en resum. Sense obviar la capacitat normativa, que és el que ens ha de permetre tenir la capacitat per fer front a una realitat que hem viscut, que és que tenim una distribució o una procedència dels ingressos que té una elasticitat i una inelasticitat de la despesa, de la despesa en serveis públics, com hem comprovat en èpoques de crisi, que ha generat un decalatge evident, que ha generat un increment brutal, si m'ho permeten, del nivell d'endeutament.

I tenim un concepte clau que resumeix bastant tot això, que és el concepte del «principi d'ordinalitat», al qual vull fer referència. A la sentència de l'Estatut, la malaurada sentència de l'Estatut, en aquest sentit jo crec que..., hi insisteixo, malaurada de dalt a baix, però hi ha elements de reflexió i d'anàlisi també interessants en aquesta, i jo crec que cal, val la pena tenir-los en compte. Respecte al principi d'ordinalitat recollit en l'article 206.5 de l'Estatut del 2006, previ a la revisió i a la sentència, que és en el que es definia aquest principi d'ordinalitat, bàsicament, en la sentència el fonament jurídic 134 precisament diu coses interessants, i entre altres diu que és un principi raonable, que podria ser interessant com a orientador de la nova norma de repartiment o la nova norma de finançament autonòmic.

Per tant, ens sembla interessant centrar, des del nostre punt de vista –i aquí vaig a la pregunta, que només els n'hi faré una–..., des del punt de vista operatiu, podem centrar-nos, i ens sembla molt interessant l'anàlisi, en el concert econòmic, què és el concert, una anàlisi acadèmica –no compartim la visió gairebé taumatúrgica que li dona el senyor Canadell al concepte de «concert», però ens sembla una anàlisi i una reflexió interessant–, però el que ens sembla rellevant a nosaltres és el com: com podem...?, quina els sembla que és la manera operativa, i, si vostès volen, una aproximació més jurídica que econòmica, de poder assolir els objectius que abans els hi he comentat: millorar aquest nivell de decalatge, aquest nivell de dèficit, aquest nivell de manca de finançament just i adequat per a Catalunya? Quina és l'operativa jurídica en aquests moments...? És a dir, la pregunta és fàcil: dins o fora de la LOFCA?

En aquest sentit, hi ha articles també, fins i tot de premsa, com el de l'antic exlletat del Parlament, el senyor Bayona, del juny del 2024, en el qual..., feia un article en el que precisament es posicionava. Deia: «No, no, si la Constitució i la sentència del Constitucional..., la pròpia LOFCA permet introduir elements de singularitat que permeten recollir tots els elements que formen part del debat polític en aquests moments.» Per tant, si la seva opinió, com a experts, és que l'operativa per poder assolir aquests objectius, que, hi insisteixo, en abstracte i en definició de principis generen un cert nivell de consens i d'acord..., quina els sembla que és la manera de poder-ho portar a terme.

En definitiva, citant el doctor Bel, com és possible fer necessari..., o, millor dit, fer possible allò necessari.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat Riba. Ara, un cop conclusos els torns d'intervenció dels diferents grups parlamentaris, donaríem l'últim torn per cloure la comissió als diferents ponents per un temps màxim de deu minuts. Començaríem, com hem fet al principi, pel doctor Carreras.

Albert Carreras de Odriozola (doctor en ciències econòmiques i empresarials)

Deu minuts per a cadascú o entre tots?

El president

Deu minuts per a cadascú.

Albert Carreras de Odriozola (doctor en ciències econòmiques i empresarials)

Gràcies. Moltes gràcies. Molt interessant, participar en totes aquestes intervencions. Cadascú de nosaltres estem aquí se suposa que en funció de la nostra expertesa acadèmica, però sense deixar de tenir alguns elements de criteri i judici que a vegades ens han fet adoptar expressions que eren de valoració. Per tant, miraré de retenir-me estrictament en les d'expertesa.

Després de tot el que s'ha viscut en la història del finançament autonòmic, no hi ha cap mena de dubte que cada revisió del model de finançament autonòmic ha portat a decepcions. Algunes d'aquestes decepcions ja venen de moments molt fundacionals i no s'han arribat a corregir, perquè les situacions de partida han arribat a tenir una força enorme i, després, el conjunt de la política que hi ha al darrere –que vol dir els vots com es formen, les majories com es formen, les negociacions quines es fan– ha acabat portant a que un conjunt important de les comunitats autònomes dintre de l'Estat han acabat tenint una millora contínua del seu finançament que els ha permès obtenir, mitjançant el finançament autonòmic, una forta convergència en els nivells de renda amb la mitjana estatal.

La sorpresa ha vingut quan algunes d'elles han passat a estar per sota del nivell de renda però han aconseguit, amb aquesta transferència de recursos, passar per sobre del nivell de renda mitjà. Jo crec que aquí ha vingut una de les principals fonts d'irritació per part de la societat catalana, que està tan íntimament lligada –entre altres coses, perquè els fluxos d'immigració que hi han hagut aquí han portat a que els parents siguin múltiples–..., tan irritada amb el fet de veure que aquí els serveis públics que podíem obtenir eren sovint inferiors als que es podien obtenir al traspàs de l'Estat. Jo crec que això és un element que ha estat molt important i molt present, i estaríem molt contents de veure com els nivells d'atenció i els nivells de servei públic que té la ciutadania de l'Estat aquí també es troben, perquè hi ha una sensació de tenir un nivell de tractament inferior, pitjor.

I en aquest d'aquí no hi ha manera, amb els mecanismes ordinaris actuals, de trobar una manera de millorar. Cada acció que es proposa des de Catalunya és con-

siderada com una idea interessant, que totes les altres comunitats autònomes volen apropiat-se d'ella i, a ser possible, que Catalunya no pugui gaudir-ne, o no pugui gaudir-ne amb la mateixa intensitat. I crec que tenim una trajectòria molt llarga de distorsió d'aquest principi. I això ha estat així amb tots els governs, dissortadament; amb tots els governs de tots els signes, amb intensitats variables.

De manera que, quan es pacta una reforma amb el ministre Rato i el president Aznar, que augmentarà molt la part que es dedicarà a l'IRPF, al cap de pocs dies s'abaixa la tributació sobre l'IRPF, de manera que l'efecte que s'ha aconseguit per una banda es talli per l'altra. Quan amb un govern socialista s'acorden unes cessions, per altra banda es diu: «Però fes més inspeccions a Catalunya.» Tot plegat porta a que realment hem de redimensionar l'ambició immediata –no la més a llarg termini, sinó l'ambició immediata– de les nostres opinions tècniques i dir, a veure, hem de mirar que els progressos siguin sòlids, que es puguin quedar i que donin alguna cosa.

I, des d'aquest punt de vista, busco arguments que puguin ser..., dir, bé, si l'acord que s'ha produït entre Esquerra Republicana i el PSC és un acord que va en aquesta direcció, endavant, per favor, i que sigui el més sòlid i el més progressiu possible. Jo no ho veig com un defecte respecte a ambicions més altes. Si hi han ambicions més altes, s'han de reflectir en acords de govern que els hi donin suport. De manera que, si us plau, que s'avanci en aquesta direcció i que puguem estar millor, i que sigui un millor que no es pugui revertir.

Per mi –i ara m'adreço més a Esquerra Republicana– ha estat una bufetada que hem rebut tots, però molt directament Esquerra Republicana, quan la ministra Montero, que, com podeu veure, llesta ho és molt, intel·ligent ho és molt, va dir que sí al vint per cent de reducció del FLA i Catalunya ha tingut vint per cent de reducció del FLA, però tots els altres més, amb l'excepció de Madrid. I tots els altres –em giro al professor Bel, que ja va deixar-nos clar que els de Madrid tenien raó per queixar-se–..., però tots els altres més, i això d'aquí realment és una bufetada considerable.

Aprofito –i no me'n puc estar, en aquesta situació–..., sobre les perles de Madrid..., que una de les perles que preparant-me la intervenció he trobat, i en aquest cas la dedico com un regal «gratuitíssim» a la diputada del Partit Popular, que amb aquest índex de progrés social que miro d'utilitzar, si es compara el primer, que és el 2016, amb l'últim, que és el 2024..., els canvis més importants que hi han en la classificació d'índex de progrés social són entre dos comunitats governades de fa molt temps pel Partit Popular. Concretament, la Comunitat de Madrid ha passat de ser la primera el 2016 –dades anteriors..., el 2012, el 2013– a ser la novena –la novena– el 2024, fet que ens fa témer que l'impacte de la pandèmia pugui haver estat particularment distorsionador i que pugui haver distorsionat una mica, però ja el 2020 havia baixat de la primera a la sisena i, després, de la sisena a la novena. Però la comunitat que ha tingut millores més considerables –també haurem de pensar per què– és Galícia, que era la desena el 2016, la vuitena el 2020 i la tercera el 2024. Potser també està exagerat per l'efecte de la pandèmia, però, com que tenen uns lideratges que estan basats territorialment d'aquesta manera, ho deixo com un terreny de reflexió.

Els índexs de progrés social, que m'aprecio molt perquè donen moltes idees, perquè són com un retrat on els elements econòmics no apareixen mai, no hi ha res que estigui valorat en pessetes..., en euros –perdó–, tot està valorat en els impactes físics que es poden mesurar: morbiditat, sinistralitat, opinió, però no hi ha mai euros al darrere, de manera que és una visió completament diferent de l'*input* que es posa en la despesa econòmica i, en canvi, va als resultats que produeixen aquesta despesa econòmica. I és una de les que a mi em porta sempre a dir que aquí estem veient el retrat del dèficit fiscal, perquè Catalunya no es mou d'un nivell que està molt per sota del seu PIB *per capita*, de manera que som grans aportadors.

I jo crec que això és el que justifica sobretot aquest ressentiment que hi ha en moltes parts del país, que es viu bé així, però si això es posa en qüestió, només hi ha una solució, «a por ellos», i aquesta solució no ens és gens simpàtica a Catalunya. En

lloc de dir: «Bé, potser aquí ja ens hem passat una mica de frenada, aquests d'aquí estan contribuint més del compte; potser si contribueixen més del compte aconseguirem que al final siguin, com potser alguns desitgen, més pobres que la mitjana, o sigui, que no estirin el carro, sinó que acabin demanant almoïna.» Bé, jo crec que hem d'aconseguir evitar-ho.

De manera que qualsevol esforç per situar més control de la tributació des de Catalunya és positiu, encara que només sigui per evitar uns nivells d'inspeccions fiscals que són diferencials de manera molt sistemàtica amb els d'altres parts de l'Estat, que quan es parla amb gent de molts llocs t'ho acaben dient. I això és un element que realment erosiona la confiança en la imparcialitat i la neutralitat dels governants, especialment en casos en que tothom ha de pagar. I ara que estem incrementant la fiscalitat d'aquesta manera tan considerable, doncs, crec que es pot comentar amb tota seguretat.

De manera que endavant, jo crec, amb qualsevol reforma que permeti enfortir l'Agència Tributària de Catalunya, que permeti gestionar la recaptació fiscal que es pugui fer aquí. Crec que no és pas mala idea començar amb l'IRPF, que no deixa de ser la base que lliga una enorme quantitat d'informació fiscal. I, per tant, qualsevol cosa que es faci..., segurament està bé que Junts empenyi perquè s'aconsegueixi més, però no enderroquem un element que pot ser francament positiu.

Les comparatives amb altres comunitats autònomes jo crec que, en general, susciten que hi ha un maltractament de Catalunya. I aquest maltractament –com dir-ho?–..., agrada, aquest maltractament agrada. I quan Catalunya tracta d'aconseguir més, ràpidament tothom s'hi gira en contra. Durant tot el període en el que ha agradat, ningú ha mencionat que les dades siguin correctes. I sempre es diu que donem dades falses, però quan arriba el moment en que es planteja la disjuntiva ràpidament apareixen a les portades de la premsa de Madrid com a dades fefaents les que s'han donat sempre des de Catalunya. I això, una mica, ens ha de fer reflexionar a tots col·lectivament de que seguim en una situació on se'ns tolera en la mesura que paguem –se'ns tolera en la mesura que paguem. Si això és amor..., en fi, n'he conegut de més engrescadors.

Comparar la situació de la Generalitat amb la situació de les comunitats autònomes que durant la crisi financera van quedar blindades és profundament injust. Afortunadament, l'informe més contundent que s'ha fet al respecte l'han fet des de l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques i l'ha fet gent que no es poden considerar de cap manera ni independentistes ni separatistes; no, no, l'han fet gent que simplement han observat que la Comunitat Valenciana estava molt infradotada i que han anat veient que la infradotació pel model de finançament que hi havia a la Generalitat Valenciana es corresponia bastant exactament amb l'endeutament que havien hagut d'agafar, perquè eren aquells ingressos que se suposava que la Comunitat Valenciana tindria i que no va tenir, i, per tant, es va haver d'endeutar per ells.

Lo que ells van descobrir per a la Comunitat Valenciana, fent el mapa per a totes les comunitats autònomes, registra tot el recorregut de l'Espanya turística, que incloïa també Madrid: no que sigui més rica, sinó que generava més matèria fiscalitzable. Perquè aquesta matèria fiscalitzable es concretava en que en la crisi que va haver-hi, financera..., va haver-hi una crisi financera, va haver-hi una crisi immobiliària i va haver-hi una crisi turística, totes lligades entre si, i, per tant, vol dir que l'enorme capacitat de fiscalitat que es desplega amb la construcció d'habitatge i amb la compravenda d'habitatges..., tot això d'aquí va desaparèixer completament. I això va ser compensat en el model de finançament del 2009 per les que no ho tenien, i les que no ho tenien van travessar aquella crisi molt millor que les que tenien en teoria aquells ingressos i que els hi van desaparèixer completament.

Aquest argument, que vaig explicar-li no sé quantes vegades al ministre Montoro, per a la meua satisfacció infinita el va fer ell com a doctrina oficial en un Consejo de Política Fiscal y Financiera. És a dir que una mica sí que ho van entendre, que

aquest era un problema que existia i que s'havia de compensar d'alguna manera, i que el FLA en realitat compensava aquest element. I és lo que li havia presentat perfectament bé, de manera que lo normal seria que el FLA *es cancel·lés*; és a dir, que això ho acceptés l'Estat espanyol com a deute del Regne d'Espanya, per a totes les comunitats autònomes.

No hi ha hagut una mala gestió. Tothom s'ha hagut d'estrènyer molt el cinturó a tot arreu. Però el model econòmic a Espanya es va ensorrar, i els que donaven més força en aquest model a Espanya ens vam ensorrar *més* amb el model d'Espanya, perquè va ser tot aquest *boom*. Les comunitats autònomes que no disposaven d'aquests elements de prosperitat van quedar perfectament protegides. Bé, n'hem de ser conscients, no podem donar «patades» contra aquell que ens va mirar de salvar, no podem donar «patades» contra aquell que va mirar de contenir els danys. I jo crec que, des d'aquest punt de vista, en fi, s'ha d'anar amb compte respecte a passar comptes. Dintre d'això, hi ha un model...

El president

Doctor Carreras, disculpi. Hauria d'anar acabant, si us plau.

Albert Carreras de Odriozola (doctor en ciències econòmiques i empresarials)

D'acord, perdó. Dintre d'això vull recordar..., aleshores només un anunci, perquè m'ha impactat molt, que si hi ha una institució política en aquest país que gaudeix d'una situació desitjable des del punt de vista d'una comunitat autònoma són els ajuntaments, i el de Barcelona d'una manera molt clara. El seu nivell de finançament és molt més alt sempre; té moltes menys obligacions que diners obté, de manera que pot fer una política molt més discrecional que les comunitats autònomes. I jo sempre menciono que, de fet, són un sistema semiforal, perquè hi ha una bona part dels seus recursos que estan garantits d'una manera autònoma i que van directament a la seva caixa. Si poguéssim arribar al nivell d'autofinançament que té gràcies a la fiscalitat el món municipal, jo els proposo que firmin.

Això és tot. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, doctor Carreras.

Germà Bel i Queralt (catedràtic d'economia de la Universitat de Barcelona)

Sí, una preliminar. Jo suposo que...

El president

Dono la paraula ara al... –perdoni, eh?–, al doctor Germà Bel, i reiniciem també el comptador. Deu, oi que sí? (*Veus de fons.*) No sé per què ha baixat a cinc. (*Veus de fons.*) Doncs ja està.

Germà Bel i Queralt (catedràtic d'economia de la Universitat de Barcelona)

Gràcies, president. Jo..., tots tenim una trajectòria, una experiència, i tots sabem que s'interpreten les paraules que es diuen en funció dels estereotips i dels *a priori*, però jo els invito a que revisen la meua intervenció. Jo no he donat cap valoració ni he donat cap preferència. Zero. Ara, al final, ne diré una, perquè s'ha demanat específicament pel Grup Parlamentari Socialistes: quin criteri crec jo que retrataria bé l'ordinalitat que s'hauria de tenir en compte, i després diré per què soc un descregut. Però això si ho dic és perquè s'ha demanat expressament; si no, no ho faria. Per tant, lo que faré és..., vostès han fet quinze o setze preguntes, i jo aniré a les quinze o setze preguntes, i a més no em passaré, espero, dels nou minuts vint que em queden.

Primer, País Basc..., i si és una mica avorrit ja em disculparan. País Basc, inversió en infraestructures. L'Estat, sí. L'Estat, per exemple –i és una negociació que s'ha fet, política– inverteix en l'alta velocitat del País Basc, quan la competència en matèria de carreteres i matèria de ferrocarrils és exclusiva del País Basc. Per això te-

nen transferides les autopistes forals de Guipúscoa i Biscaia, que, per cert, allà mantenen el peatge, i peatge dur. No és el cas dels ports i aeroports, així dit, «d'interès general», que vol dir «d'interès *del* general», perquè, com los de la resta d'Espanya, excepte casos gloriosos com Lleida, Múrcia –ja l'he dit–, Castelló i altres, són administrats i gestionats per AENA, empresa mixta amb majoria pública, i Puertos del Estado, empresa totalment pública, dependents del Ministeri de Foment.

I, per tant, en esta matèria, sí que és l'acció..., no del pressupost estatal, perquè tots vostès saben ara ja que los aeroports i els ports de l'Estat no es paguen del pressupost..., s'aprova, perquè són empreses públiques –AENA ja no–, se paga per usuaris, per privats, es fan i lo financen los privats i s'endeuten als bancs. Llavors..., però com això ara mos portaria a Barcelona i tampoc segurament que no voldran parlar del daixò de Barcelona, ja he contestat sobre el País Basc. Sí, l'Estat gasta i es fa una inversió política, com, per exemple, l'alta velocitat, que l'hauria de pagar, si n'hi ha d'haver al País Basc, lo País Basc.

Dos, dèficit fiscal del País Basc. L'any 2010, l'última..., l'any 2009, o 2008, amb dades del 2005, l'única vegada que s'ha calculat per a totes les regions d'Espanya, també per al País Basc i Navarra, lo dèficit fiscal pel flux monetari del País Basc era l'1,2 per cent del PIB, lo de Navarra era el tres per cent del PIB, lo de Catalunya era el 8,5 per cent del PIB, el de Madrid lo 5,8 per cent del PIB; en lo cas de... Tenint en compte que el País Basc i Navarra –perquè se m'ha preguntat pel foral– tenien un nivell de renda de PIB *per capita* bastant més alt que el català, si el català era el 8,5, doncs, lo d'ells..., estava calculat, Catalunya es passava de tres punts i mig, i els bascos haurien d'haver pagat sis i mig i escaig més en lo mateix sistema. Després faré una recomanació bibliogràfica que m'invitaran a un cafè.

No paguen. Per què? No paguen perquè paguen la seua ponderació en PIB, que era distributiva, en defensa, exteriors, duanes i poc més, i lo fons de cooperació interterritorial, que abans era un u per cent del PIB, ara ja ni això. Però, per dir-ho en plata, (*adreçant-se a Marta Espasa*) perquè tu ho has explicat molt bé en termes tècnics, no paguen igualació de la sanitat, no paguen igualació de l'ensenyament, etcètera. Jo descriu, jo no valoro; jo no he dit que a Catalunya s'hagi de fer això o no. Si algú ho vol, que m'ho pregunte, si algú vol opinió en un altre terreny, però a mi m'han cridat aquí com a expert, no com a polític. Ahí no mos vorem.

Més. Sobre concert, és o no és? Jo crec que no per un motiu, per una qüestió bàsica. Recaptar és important si els diners van a un compte que controles tu, per cert –això és molt important–, i si és una entitat que controles tu. Com he dit abans, a Alemanya, a la República alemanya, són los *länder* qui recapten tots los impostos, excepte l'IVA. I això no hi els dona un poder especial; és millor tenir-ho que no tenir-ho, però el poder que dona depèn de si realment tens la caixa o no.

Per exemple, a Catalunya, quan la gent fa declaració d'impostos propis, en molts dels casos això va a la hisenda estatal, no va a la hisenda catalana. Per tant, encara que sigui un impost propi o cedit i regulat per a Catalunya, la caixa a què va no és la teua. Estos temes s'haurà de vore com queden; jo, fins que no es vegi com queden... Ara, recaptar i tenir tu la clau és millor que no tenir-ho. És un concert? No, perquè el concert se basa en un principi bàsic que la professora Espasa ha explicat molt bé en les excepcions, que és en la sobirania fiscal.

I crec que hi ha un element en l'acord que es va fer que ho fa impossible en termes substantius, i és la idea de que l'Estat participarà..., que les despeses de l'Estat se pagaran en una participació en los impostos generals, que és una gran diferència amb lo model basc. En el model basc no es paguen en participació en impostos generals, sinó que es paga amb un acord entre els legislatius, entre els governs, i que han de ratificar els parlaments, que es qui en té la potestat.

A mi m'és difícil de pensar... Ja vorem com..., és que, clar, ja vorem com és l'acord al final. No mos han de demanar que siguéssim futuròlegs, perquè los economistes tenim molt mala astrugància quan fem prediccions, però a mi m'és molt

difícil pensar que l'Estat, lo legislador estatal, deixi en mans del legislador català la determinació dels percentatges que ha de pagar a l'Estat, perquè es paga per participació en impostos generals. Per tant, a mi el que m'ha paregut la definició és que és agarrar i dir: si el sistema actual és tenir en compte lo que gasta l'autonomia i, per tant, quant ha de participar, tenir en compte què gasta l'Estat, que és això, u menys això, i la participació, u menys això. I després hi haurà alguna negociació que crec que no serà bilateral, però això és una creença, atesos los precedents, sobre com...

I, clar, això és molt diferent, pensar que lo legislador català tindrà sobirania sobre l'IRPF i sobre societats –perquè sobre l'IVA no en té ni el basc–, quan l'Estat participarà de les despeses, dels ingressos per cobrir les despeses..., seria una novetat molt important. Jo no dic que no, eh?, perquè ja vorem... Uf, hauré d'anar més de pressa.

La gestió de la tresoreria, això ja ho he dit. I el cas d'Alemanya ja l'he comentat. Senyora..., gràcies –la diputada del Partit Popular.

Llavors, també he contestat la d'Esquerra, perquè ja he dit que tenir els diners és un avenç si tens los diners... Haurem d'acabar de vore si tens los diners, a vore si és un consorci com... –perdó–, com lo de rodalies. És que depèn. Lo de l'aeroport, és que depèn. És que ens feu unes preguntes, també... (*Rialles.*) Clar...

La revisió de..., si pot millorar el finançament de totes les regions. No ho dubto, millorarà, perquè és fàcil agarrar los números de l'últim pressupost aprovat a Espanya, que és del 2022, o millor encara, de l'acord del 2009, i dir, mira: «El 2009, la financiación; el 2026, la financiación...» I tothom... Com amb lo FLA, tothom. No ho dubte, que ho millorarà, com lo FLA. Però si este és lo joc de sempre. Per tant, fins que no es vegin los números, no poden demanar..., perquè llavors hi haurà qui millorarà més, qui millorarà menys, millores més grans, més petites, però d'això n'hauran de fer vostès una valoració política després de tenir els números tècnics.

Dos, compte: si aquí es guanyarà abaixant l'impost. Això vostè entén perfectament que és una valoració política, no és una valoració tècnica. Perquè qui formula la voluntat colectiva és lo Parlament, no els economistes a la universitat o als centres d'estudis. I el Parlament és lo que formula si la voluntat colectiva de fer una millora social és abaixar uns impostos o utilitzar els recursos per fer més despesa. Això no és una apreciació tècnica, és una valoració política. Jo tinc les meues opinions, però són llargament irrelevants per al cas que mos porta aquí –que no és com s'utilitzarien estos diners, sinó que és quins en serien los eventuais resultats.

Sobre inversions, li asseguro que jo no seguixo ni la llista d'inversions de la Generalitat ni la llista d'inversions de l'Estat, perquè sempre m'ha paregut molt avorrida. En tinc prou amb entendre la mecànica i la dinàmica del sistema. Però li dic una cosa, jo, quan era diputat a Madrid –perquè abans de ser diputat colpista a Catalunya vaig ser diputat del PSC a Madrid, portaveu d'Economia al Grup Parlamentari Socialista–, lo que feia –i portava Infraestructures– era demanar ministeri per ministeri que em diguessen l'estat d'execució de totes les obres que hi havia al pressupost, pressupostades. I llavors, al cap d'uns mesos, o setmanes, m'enviaven l'estat d'execució i, per tant, tenia la llista. Li recomano que ho faci, perquè si no li contesta el Govern s'han buscat un embolic, i segur que li contestaran, perquè d'embolics no en volen, volen normalitat i tranquil·litat. Per tant, ho tindrà si ho demana –tres trenta-vuit.

Despeses corrents, eficients? No, jo crec que totes les administracions d'Espanya ben bé a tots los nivells –soc injust amb alguns ajuntaments– gestionen malament les despeses corrents, però no he vingut aquí a fer valoracions polítiques sobre això.

Similar el País Basc a Catalunya, concert? No... No he entès si em pregunta si jo ho voldria o no ho voldria. És que no passarà, punt. Lo que jo vulga és irrelevant. No passarà. I com no passarà, no passarà, i ja està.

Al senyor diputat Ramírez, li he d'agrair donar-me la raó en termes d'aforisme romà, perquè qui havent de parlar no parla, atorga. I vostè, clar, del que jo he dit en concret, ni ha qüestionat ni ha preguntat res. Li he de fer una correcció: soc de les

Cases d'Alcanar, no d'Alcanar. Una altra correcció: les set mil empreses no se'n van anar, se'n va anar la seu social. I una altra correcció: no se'n van anar per cap canvi fiscal, perquè no se'n va fer cap; se'n van anar per un «cop d'estat», que vostès diuen. I jo ara això..., sempre tinguen en compte el que diuen, perquè vostès hi entenen, en cops d'estat.

Gràcies per la pregunta, és molt ponderada. Compte amb l'ordinalitat, perquè a vore si dividirem per una població ajustada com l'actual, que és menys que la real, perquè estos «eixugaments» al final sempre els hem vist. L'ordinalitat és un concepte que porta a «per persona», parlo de «per persona», *per capita*. I quina és la *capita*? Som tots? Som menys? Lo meu criteri seria que lo que ha de fer el sistema de despesa de l'Estat, directa en competències estatals i en les despeses que fan les autonomies..., lo que ha de fer és que la renda familiar disponible per persona a cada regió no canviï d'ordre, i este seria el límit de la solidaritat, que ningú perdi posicions; no dels recursos de la Generalitat, de la renda disponible de les famílies.

Sap què passa? Que jo el 1998 vaig pactar amb los consellers d'Andalusia, Castella - la Manxa... –perdona, és personal, però no ho puc evitar–, amb los consellers..., la consellera d'Andalusia, de Castella - la Manxa i d'Extremadura d'Hisenda, en aquell moment –Ramón Jáuregui i Juan Manuel Eguíagaray–..., vam pactar que amb la perspectiva de quinze anys lo sistema comú donaria els mateixos rendiments que el sistema foral. Allò es va aprovar en un comitè federal del PSOE. El 2013 va passar fa dotze anys. Deuen entendre que el títol del llibre que vaig fer amb estes coses se diu *Anatomia d'un desengany*.

Li contesto i li agraeixo la pregunta, perquè la de vostè és operativa: quin criteri hauríem d'agarrar que ens fes de guia? Jo és que no hi crec.

Gràcies.

El president

Gràcies, doctor Bel. I passariem la paraula a la doctora Espasa.

Marta Espasa (exsecretària d'Hisenda)

Molt bé, moltes gràcies. Intentaré ser breu i concisa en les respostes. A veure, la principal resposta que m'ha fet el senyor Canadell és saber si el model singular pactat per Esquerra i el PSC és un concert econòmic o no. Bé, la resposta és que el model singular és un model d'ingrés de la mateixa manera que el concert, i que es basa en els mateixos dos pilars, que és autonomia tributària i aportació a l'Estat. Què hi ha de diferent?, perquè sí que és veritat que no són ben bé iguals. De diferent, què hi ha? Que l'aportació no es fa via una transferència –no es fa via capítol 4, a través d'una transferència–, sinó que el que es fa és: una vegada calculada l'aportació, llavors s'ha de concretar en uns percentatges de participació de l'Estat en els tributs que recapta la Generalitat. I això és una part diferent.

I l'altra part més diferent i més substancial és que, a més a més, aquest acord singular incorpora una aportació explícitament a la solidaritat que diu que ha de garantir un determinat nivell de serveis públics fonamentals sempre que es faci un mateix esforç fiscal i, a més a més, ha de garantir l'ordinalitat. Per tant, aquestes són les diferències que hi ha.

Abundant en el tema de l'ordinalitat, l'ordinalitat és una condició necessària però no suficient. Què vull dir? Que l'ordinalitat..., és obvi que les comunitats, una vegada hagin fet el procés de redistribució, com a nivell personal, han de quedar en el mateix ordre. Ara bé, l'important a l'hora del finançament és analitzar quin és el grau de redistribució que es vol fer. Catalunya actualment està, en termes de capacitat fiscal, a cent vint, i passem a per sota de cent quan opera la població, operen tots els fons, i per això es trenca l'ordinalitat. Però no només és l'ordinalitat, és que estem a cent vint i..., on volem estar? Volem estar a cent cinc, volem estar a cent deu? És a dir, després de tots els fons que intervenen, quin és el grau de redistribució que Catalunya creu que ha de fer amb relació a la resta de l'Estat. I això és una opció po-

lítica, si hem d'estar a..., on hàgim d'estar: a cent, a cent divuit, a cent deu o a cent cinc, no? De fet, en el model del 2009 la idea era estar a cent cinc, però després es van inventar tots aquests altres fons –el de suficiència, el de cooperació– que ho van desbaratar tot, i finalment estem per sota del cent, en termes d'euros per habitant.

Amb relació a..., i això ho lligo una mica tant amb el que em comentava el diputat d'Esquerra com la diputada del PP, i és una de les preguntes, que diu: «Bé, i per què volem gestionar l'IRPF o tots els tributs? Què aporta gestionar?» Bé, és que perquè hi hagi una veritable descentralització fiscal, no només la descentralització fiscal ha de ser per la despesa, sinó que ha de tindre el contrapès de l'ingrés. És a dir, no podem tenir només descentralitzats la salut, l'educació, els Mossos, etcètera; per fer aquestes despeses necessitem els ingressos i hem també de gestionar aquests ingressos. I és per això, és un tema de responsabilitat fiscal. I els ciutadans han de saber que han de pagar també uns impostos a la Generalitat perquè la Generalitat presta tots aquests serveis. I, per tant, és un tema de responsabilitat.

Actualment les comunitats autònomes de règim comú no tenen pràcticament responsabilitat fiscal, molt poca, i això ho diu qualsevol informe que s'ha fet sobre reforma de finançament autonòmic, des de l'informe del 2000 que va proposar el ministre Montoro a tots els experts. Hi ha falta de responsabilitat fiscal. On hi ha més diferència és..., bé, i com fem que les comunitats autònomes siguin més responsables fiscalment?, és aquí on hi ha una mica la divergència. Els ajuntaments són molt més responsables, com abans hem dit. Tenen cinc impostos, la gent sap perfectament lo que paga a l'ajuntament i lo que li dona l'ajuntament. Per què? Perquè, a més, els gestionen ells. Gestionen l'IBI, gestionen l'IAE, gestionen vehicles, l'ICIO i la plusvàlua, d'acord? Gestionen pràcticament el cent per cent dels seus ingressos impositius.

Les comunitats autònomes, i en concret..., per exemple, la Generalitat actualment està gestionant al voltant del setze per cent dels seus ingressos impositius. Els tributs propis, que són ben poca cosa, i els tradicionals: patrimoni..., no, és que ni això, perquè la declaració la fas a l'Agència Estatal d'Administració Tributària i després te passen l'impost i sí que pots fer la comprovació i la inspecció, però et quedes amb successions, ITP i joc. Molt poca cosa, poquíssima cosa amb relació als... Ja dic, poquíssima cosa, que és que ve a ser al voltant d'un setze per cent de tots els seus ingressos impositius. I això és un problema, perquè les comunitats, ho repeteixo, han de tenir aquesta responsabilitat.

I també un altre avantatge de poder gestionar els tributs, i crec que el Germà ho ha dit, és poder disposar, òbviament..., que si gestiones vol dir que t'ingressen els diners en un compte teu i pots tenir en aquell moment els recursos necessaris per poder finançar la despesa, i no has d'esperar un règim de bestretes, que també és «denostat» per tothom i criticat per tothom i que tothom està acceptant que s'ha de revisar. No només per a Catalunya, per a totes les comunitats.

Amb relació també a la qüestió que em demanava de si seria possible millorar el sistema de finançament de totes les comunitats, sí, és qüestió que l'Estat hi posi més recursos. Hi ha, com hem dit, aquest desequilibri vertical tan gran entre l'Estat i el conjunt de comunitats autònomes. L'Estat durant aquests anys ha obtingut un increment de recursos molt més elevat que no les comunitats autònomes, hi ha aquest desequilibri; si refà l'equilibri hi guanyaran totes les comunitats autònomes. Depèn, al final, del que volen. El que passa, que és important tenir en compte aquests dos models: que l'Estat posi diners i que les comunitats autònomes se'ls distribueixen, aquest és el model de finançament de règim comú i que els hi està bé a la major part de comunitats autònomes, perquè prefereixen que ho faci l'Estat, o un model d'ingrés com el model singular, que el que es diu és «no, no, ja recaptarem nosaltres», «nosaltres acceptem aquesta quota més alta de responsabilitat fiscal i d'ingrés i després ja ho traspasarem». Però a la major part de comunitats autònomes ja els hi està bé no ser gaire responsables fiscalment.

De vegades –i això sí que..., ara explico una anècdota–..., amb l'impost sobre els residus, quan es va centralitzar perquè abans era un tribut propi –l'Estat el va centralitzar i ara el tenim com a tribut cedit–, es va obrir la possibilitat de que aquelles comunitats autònomes que volguessin el poguessin gestionar. Catalunya el gestionava des de feia divuit anys, l'Agència de Residus de Catalunya. La major part de comunitats autònomes ens deien: «Però, per què voleu gestionar? Que ho faci l'AEAT, només cal que espereu la transferència a final de mes i ja està.» Però això no és ser responsable fiscal; «responsable fiscal» vol dir que si tu fas la competència de residus, doncs, també tinguis els instruments fiscals, financers i els que siguin per poder finançar aquesta despesa. Per tant, hi ha d'haver sempre aquestes dues bandes.

I, per acabar, contestant al diputat del PSC sobre si dins o fora de la LOFCA, jo no soc jurista, però els informes que hi ha hagut fins ara..., tots diuen que un model singular com el que s'ha pactat..., caldrà modificar la LOFCA, però estarà dins de la LOFCA. Vull dir, com tantes vegades s'ha modificat la LOFCA. És a dir, no té per què haver-hi..., òbviament, tal qual no hi és, perquè està molt especificat, però s'ha de modificar la LOFCA, s'ha de modificar la llei del model de finançament del 2009 i s'ha de modificar la llei de cessió de tributs del 2010. Però és el camí necessari per tirar-ho endavant.

El president

Moltes gràcies, doctora Espasa. Moltes gràcies als tres compareixents per haver vingut avui aquí, a la Comissió d'Economia i Finances. El nostre agraïment sincer per haver-nos compartit els seus coneixements, experiència i el fet de venir, lògicament, aquí, voluntàriament.

Abans de concloure aquesta comissió, comentar que acabem amb el gruix de compareixences sol·licitades des de Junts per Catalunya sobre sistema de finançament, a excepció del doctor Jordi Galí, que vam en el seu moment ajornar, i tan sols ens quedaria aquesta.

Per tant, un cop fet aquest comentari i fet l'agraïment pertinent als compareixents, aixequem la sessió.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i vuit minuts.